

Η κηδεία, που έθαψε ένα έθνος.

Η εξέλιξη του "παπανδρείσμου"

**...από τους ταγματασφαλίτες του Γεωργίου
στα λαμόγια του Ανδρέα ...και από εκεί
...στις "αδερφές" του Γιωργάκη.**

Η 3η Νοεμβρίου του 1968 ήταν μια πολύ σημαντική ημερομηνία για το ελληνικό παρακράτος. Μια ημερομηνία χαράς και ευτυχίας. Γιατί; Γιατί εκείνη την ημέρα το ελληνικό παρακράτος είχε κατορθώσει το ακατόρθωτο. Πήρε από τον "κουβά" του ένα "σκουπίδι" και έφτιαξε το "υλικό" των ονείρων ενός λαού. Είχε βάλει τον λαό, ο οποίος είχε ματώσει τόσο στην κατοχή όσο και στον εμφύλιο που ακολούθησε, να "προσκυνήσει" έναν από τους κύριους υπεύθυνους της μεταπολεμικής αθλιότητας. Έναν άνθρωπο, ο οποίος δήλωσε "απών" στο πανεθνικό μέτωπο αντίστασης κατά των κατακτητών και στη συνέχεια έβαλε τον λαό στην περιπέτεια του εμφυλίου.

Αυτό ήταν το μέγα επίτευγμα. Το παρακράτος έβαλε τον λαό να προσκυνήσει ένα δικό του "εργαλείο". Ένα "εργαλείο", το οποίο εκείνη την ώρα ήταν στην κυριολεξία για "πέταμα" και άχρηστο με τον θάνατό του. Το παρακράτος είχε "κατασκευάσει" τον "θεό" της δημοκρατικής παράταξης στην Ελλάδα. Είχε κατασκευάσει ένα "ξόανο", το οποίο θα ήταν υπεύθυνο για την αθλιότητα στη χώρα μετά από δεκαετίες. Ένα "ξόανο", το οποίο θα ήταν υπεύθυνο για την καταστροφή των δεκαετιών που ακολουθούσαν. Υπεύθυνο όχι μόνον για την ανεύθυνη "ΑΛΛΑΓΗ" των δανείων και των δανεικών του Ανδρέα, αλλά και για το σημερινό προδοτικό ΔΝΤ του ξεπουλήματος του Γιωργάκη.

Όλα αυτά "χτίστηκαν" εκείνη την ημέρα του Νοέμβρη του 1968. Την ημέρα που ο λαός συνόδευε στην τελευταία του κατοικία τον φερόμενο σαν "Γέρο της Δημοκρατίας". Μιλάμε για μια πραγματικά τρομακτική αστοχία πλοήγησης. Αντί το πλήθος να κατευθυνθεί προς τα Λιόσια, πήγε προς τον Νέο Κόσμο. Αντί να μαζευτεί ο κόσμος, για να σιγουρευτεί ότι το "σκουπίδι" θα

παραχωθεί σε μια χωματερή, το "γυάλισε" με τα δάκρυά του και το έθαψε στο Πρώτο νεκροταφείο. Το ανεγκέφαλο θηρίο, που λέγεται όχλος ...Το θηρίο, που, όταν θυμάται, δεν μπορεί να ξυπνήσει και όταν ξυπνάει δεν θυμάται.

Ο λαός τίμησε τον Γέρο —ο οποίος ευθυνόταν για όλα όσα τον βασάνιζαν ως λαό—, επειδή υποτίθεται έψαχνε να βρει ευκαιρία να διαδηλώσει την άποψή του για τα όσα άσχημα βίωνε επί Χούντας. Η απόλυτη ειρωνεία. Ο λαός έκανε το απόλυτο σφάλμα. Με την πράξη του αυτή ήθελε να "δηλώσει" την άποψή του για τη Χούντα, "θεοποιώντας" τον άνθρωπο που μας οδήγησε στη Χούντα. Έκανε το απόλυτα σωστό πράγμα, "πιστώνοντάς" το στον απόλυτα λάθος άνθρωπο. Ένα λάθος, του οποίου τις συνέπειες πληρώνει ακόμα. Ακόμα και σήμερα, που μειώνονται οι συντάξεις των κόπων μιας ζωής, σε εκείνο το λάθος οφείλονται.

Κάποιοι από τους σημερινούς συνταξιούχους, οι οποίοι οδηγούνται από τον Γιωργάκη στην πείνα και την εξαθλίωση, μπορεί να συμμετείχαν και οι ίδιοι αυτοπροσώπως σ' εκείνο το λάθος. Τώρα το πληρώνουν. Δυστυχώς γι' αυτούς είναι συνυπεύθυνοι για τη σημερινή αθλιότητα που τους ταλαιπωρεί. Εκείνοι "έφτιαξαν" τους Παπανδρέου και τώρα ο Γιωργάκης θα τους "εξηγήσει" το σφάλμα τους με τον καλύτερο τρόπο. Τώρα ας χτυπάνε τα κεφάλια τους στους τοίχους και συγκεκριμένα ας ψάχνουν για γωνίες.

Αυτοί —έστω και άθελά τους— είναι υπεύθυνοι για το σημερινό χάλι. Αυτοί έφτιαξαν τον Παπανδρέου "μορφή" της Δημοκρατίας ...Τον Παπανδρέου τον "πατριώτη". Αρκεί να σκεφτεί κάποιος ότι αυτός, ο οποίος ήθελε να "σώσει" την Ελλάδα, το έκανε υπό την "προστασία", την αυστηρή επιτήρηση και τη στενή καθοδήγηση των Άγγλων. Των Άγγλων, οι οποίοι ήταν υπεύθυνοι για τον μεγάλο λιμό, που σκότωσε πιο πολλούς Αθηναίους απ' όσους σκότωσαν οι Ναζί. Των Άγγλων, οι οποίοι, όταν έφυγαν οι Ναζί, ήταν αυτοί, που σκότωναν Έλληνες στους δρόμους. Σ' αυτούς υπάκουγε απόλυτα ο Παπανδρέου.

Ο "δημοκράτης" Παπανδρέου. Τόσο "δημοκράτης", που αρκεί να σκεφτεί κάποιος ότι αυτός, που φώναζε στα μπαλκόνια για λαοκρατία, είχε "υπογράψει" μυστική συμφωνία με το παλάτι για την επαναφορά της Βασιλείας στην Ελλάδα. Ο "λαμπρός" πολίτης Παπανδρέου. Τόσο "λαμπρός", που, από την πρώτη στιγμή που έφτασε στην Ελλάδα ως δότης πρωθυπουργός, πλαισιώθηκε από ξένους πράκτορες, δωσίλογους και ταγματасφαλίτες. Αυτοί ήταν το περιβάλλον του.

Ένα περιβάλλον, το οποίο είχε λόγο και συμφέρον να εξασφαλίσει ξένους προστάτες, για να σβήσει τα "ίχνη" του για την εγκληματική συμπεριφορά του στη γερμανική κατοχή και ν' αποφύγει την οργανωμένη τιμωρία του. Ένα περιβάλλον, το οποίο είχε λόγο να μονοπωλεί την εξουσία, για να νομιμοποιήσει τα κέρδη του από την ίδια περίοδο και βέβαια ν' αποφύγει την εκδίκηση των θυμάτων του. Ένα περιβάλλον, το οποίο είχε βγάλει την κουκούλα του δωσίλογου κι αναζητούσε τρόπο να βάλει τη "μάσκα" του δημοκράτη.

Το αποτέλεσμα των αναγκών του τρισάθλιου και βρομερού αυτού περιβάλλοντος ήταν ο εμφύλιος. Ο Πρωθυπουργός του εμφυλίου ήταν ο Παπανδρέου. Ο Παπανδρέου ήταν ο άνθρωπός αυτών, που μας οδήγησαν στον εμφύλιο. Ο μόνος άθλιος που εκείνη την εποχή δέχθηκε να συμφωνήσει σε όλα όσα του πρότειναν οι φονείς των Ελλήνων. Ο "Γέρος της Δημοκρατίας", που επανέφερε το βασιλικό καθεστώς και χωρίς τη νομιμοποίηση ούτε μιας ψήφου έδωσε ως πρωθυπουργός την εντολή να σφαιραστεί ο κόσμος στα Δεκεμβριανά και στην πραγματικότητα να ξεκινήσει ο εμφύλιος. Ο προστάτης όλων των δωσίλογων και των ταγματасφαλιτών. Ο εντολοδόχος όλων των ξένων "πρεσβειών".

...Ο Παπανδρέου ο караγκιόζης. Τόσο караγκιόζης, που αρκεί να σκεφτεί κάποιος ότι αμφισβητούσε όχι απλά τη "νομιμότητα" του παλλαϊκού ΕΑΜ, αλλά και τον κοινωνικό του ρόλο.

Όλα αυτά από έναν άνθρωπο, ο οποίος διορίστηκε από τους Άγγλους —προφανώς σε κάποιον καμπινέ— πρωθυπουργός των Ελλήνων, χωρίς να τον ψηφίσει ούτε ένας Έλληνας ...Ο Παπανδρέου ο φασίστας, εφόσον ο ίδιος ήταν και ο εμπνευστής της ελληνικής εκδοχής των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Χάρη στον Παπανδρέου υπήρξαν οι Μακρόνησοι και τα άλλα ιδεολογικά "συμμορφωτήρια". Ο Παπανδρέου, ο οποίος, εκτός από Πρωθυπουργός του εμφυλίου, υπήρξε και υπουργός δημόσιας τάξης και εσωτερικών στις πιο άσχημες στιγμές της Δεξιάς ...Ο Παπανδρέου ο παπατζής.

Παλιά ξινά σταφύλια... θα έλεγε κανείς. Ο Παπανδρέου έχει κριθεί από την ιστορία και η περίπτωση του δεν είναι καν ενδιαφέρουσα ώστε να επανέλθει στο προσκήνιο. Γιατί ασχολούμαστε με τον γέρο Παπανδρέου και μάλιστα σε μια τόσο κρίσιμη για την πατρίδα μας περίοδο; Δεν μας φτάνει ο νεώτερος, που μας βάζει σε εθνικές περιπέτειες; Ασχολούμαστε, γιατί απλούστατα πρέπει ν' αναζητήσουμε τα θεμέλια του φαινομένου του παπανδρεϊσμού. Ενός φαινομένου, το οποίο δυστυχώς μας ενδιαφέρει, γιατί εξαιτίας αυτού του φαινομένου κάποιοι κατόρθωσαν και μας έσπρωξαν στο "σφαγείο" του ΔΝΤ. Όσο κι αν αυτό που θα πούμε φαίνεται παράξενο, μόνον η γνώση αυτού του φαινομένου μπορεί να μας αποκαλύψει τα συμβαίνοντα στη σημερινή εποχή.

Ακόμα και τις τελευταίες κινήσεις του Μητσοτάκη —ο οποίος επέλεξε τη μετωπική σύγκρουση με τη ΝΔ— μπορούμε να τις "αποκωδικοποιήσουμε" με τη γνώση αυτού του φαινομένου. Μόνον αν γνωρίζει κάποιος τα θεμέλιά του, μπορεί να καταλάβει πώς λειτουργεί. Ο παπανδρεϊσμός είναι ένα φαινόμενο εξαιρετικά επικίνδυνο και τρομερά ιδιόμορφο στη λειτουργία του. Αυτό το φαινόμενο θα προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε και θα αντιληφθεί ο αναγνώστης τον λόγο που είναι σημαντικό να το κάνουμε σήμερα ...Ειδικά σήμερα.

Ο παπανδρεϊσμός είναι εκείνη η μορφή του φασισμού που ταλαιπώρησε την Ελλάδα περισσότερο ακόμα και απ' ό,τι την ταλαιπώρησε η ίδια η Χούντα. Την ταλαιπώρησε πολύ περισσότερο και πολύ χειρότερα από αυτήν. Γιατί; Γιατί, εν αντιθέσει προς τη Χούντα, ο παπανδρεϊσμός δεν "πληγώνει", ώστε να γίνεται άμεσα αντιληπτός και ο κόσμος να τον αποφεύγει. Ο παπανδρεϊσμός "αρρωσταίνει" τη δημοκρατία. Την εξασθενεί σε βαθμό τέτοιο, που να μην μπορεί ν' αντιδράσει. Να μην μπορεί ν' αντιδράσει στον φασισμό της αναξιοκρατίας. Στον φασισμό της όποιας πολιτικής συμμορίας —και όχι μόνον της παπανδρεϊκής—, που, μέσω της εξουσίας, επιβιώνει και επιβάλλεται στην κοινωνία. Αυτή η συμμορία "επένδυσε" στον άκρατο κομματισμό, ο οποίος δικαιολογούσε τα πάντα.

Όλοι μιλάμε για την οικογενειοκρατία στην Ελλάδα και στην πραγματικότητα κανένας δεν γνωρίζει πώς και γιατί αυτή επιβιώνει. Τα πάντα οφείλονται στον "παπανδρεϊσμό". Το σύνολο των μεγάλων οικογενειών, που σήμερα λυμαινόνται τον τόπο, λειτουργώντας ως οργανωμένες συμμορίες, σ' αυτόν οφείλονται. Αυτό το σύνολο, άσχετα με το όνομα που έχει κάθε φορά, είναι έκφραση του ίδιου "παπανδρεϊσμού". Χωρίς τους Παπανδρέου δεν θα υπήρχαν ούτε Καραμανλήδες ούτε Μητσοτάκηδες.

Ο Καραμανλής μονοπώλησε την εξουσία στον χώρο της Δεξιάς, "πουλώντας" υποτίθεται ένα αντιπαπανδρεϊκό Know How. Προβαλλόταν σαν ο "καταλληλότερος" Δεξιός, για να ελέγξει τον παπανδρεϊσμό, ο οποίος απειλούσε εκ νέου τη χώρα. Αυτός, που είχε τα "πτυχία", εφόσον κατάφερε κάποτε —ακόμα και με τη "βία και τη νοθεία"— να ελέγχει για λογαριασμό της Δεξιάς τον παπανδρεϊσμό του "Γέρου". Τα ίδια περίπου ίσχυαν και για τον Μητσοτάκη. Σαν "αντίδοτο" απέναντι στον Ανδρέα "εισήχθη" στον ίδιο χώρο ...Γενικά "αντιπαπανδρεϊστής" ο ένας ...ειδικά "αντιανδρέας" ο άλλος. Ο Καραμανλής από το 1974 μέχρι το 1981 μας κυβερνούσε, για να μην κυβερνήσει ο Ανδρέας. Από το 1981 έγινε ανώτατος πολιτειακός, για να "ελέγχει" δήθεν τον Ανδρέα στην αναπόφευκτη διακυβέρνησή του.

Τα ανάλογα τραγικά αφορούν και τον Μητσοτάκη. Ο μισητός —από το σύνολο του ελληνικού λαού— Μητσοτάκης επιβίωσε χάρη στον Ανδρέα. Κατόρθωσε και πήρε "μεταγραφή" στη Δεξιά, επειδή υποτίθεται είχε το Know How της αντιμετώπισης του Ανδρέα από την εποχή που συνυπήρχαν στην Ένωση Κέντρου. Τη μία φορά, που ο Μητσοτάκης έγινε πρωθυπουργός, το κατάφερε, γιατί απλούστατα υποσχέθηκε στον κόσμο ότι θα φυλακίσει τον Ανδρέα. Τίποτε δεν έγινε ποτέ, γιατί όλοι αυτοί συνέθεταν μια κοινή συμμορία. Ληλάτησαν τη χώρα, την κατέστρεψαν και όλοι επιβίωσαν μέσα στον χρόνο ...Ακριβώς όπως το είχαν σχεδιάσει οι ειδικοί στην Αμερικανική Πρεσβεία.

Γι' αυτόν τον λόγο ο παπανδρεϊσμός —ακόμα και σήμερα— δεν έχει νικηθεί. Γι' αυτόν τον λόγο κυριάρχησε απόλυτα στην εποχή της μεταπολίτευσης. Γι' αυτόν τον λόγο ξεκινάμε την ανάλυση από την "ποιότητα" του "Γέρου". Μόνον αν καταλάβει κάποιος την ποταπότητα της ύπαρξης του θεμελιωτή του, μπορεί να καταλάβει τη χρησιμότητά του για την εξουσία. Μόνον τότε μπορεί να καταλάβει πώς έχει "χπιστει" πάνω του ένας ολόκληρος σχεδιασμός. Σχεδιασμός με "βάθος" δεκαετιών. Ένας σχεδιασμός, ο οποίος "θολώνει" τα "νερά" της ελληνικής κοινωνίας και στην ουσία ανεβάζει στη επιφάνειά της το "κατακάθι" της. Το απόλυτο "κατακάθι" της.

Η δύναμη του παπανδρεϊσμού είναι στην πραγματικότητα η αδυναμία του. Η αδυναμία τόσο σε επίπεδο ατόμων όσο και σε επίπεδο οικογένειας. Τι σημαίνει αυτό; Ο Γεώργιος Παπανδρέου, για παράδειγμα, δεν ήταν ούτε ο πιο ικανός ούτε ο πιο αδίστακτος από τη γενιά του, ώστε να επιλεγεί με αυτά τα κριτήρια από τα "αφεντικά" του. Ούτε καν από τους μέτριους δεν ήταν. Ένας καραγκιόζης ήταν. Ένα γελοίο ανθρωπάριο ήταν. Ένας ελεεινός κρατικοδίαιτος παπαρολόγος, που —εκτός των άλλων— του άρεζαν και οι "ποδογυροί" ...κατά την ορολογία της εποχής. Συνειδητά τεμπέλης, αποτυχημένος οικογενειάρχης και γυρολόγος της πιάτσας και των καφενείων. Μηδέν εις το "πηλίκιον" ...όπως θα έλεγε και ο αστοιχείωτος εγγονός του.

Τα ανάλογα αφορούσαν και τον Ανδρέα. Ο τίποτας ήταν. Ένας άνθρωπος δούλος των παθών και των αδυναμιών του. Να "πηδήξει" ήθελε και μόνον αυτό τον ενδιέφερε. Δήθεν ταλαντούχος, δήθεν χαρισματικός, δήθεν γενναίος ...δήθεν δημοκράτης. Πληρωμένη προπαγάνδα τρώμε για δεκαετίες. Όλα εκ του ασφαλούς. Άλλοι φρόντιζαν μονίμως για την ασφάλεια και την πρόοδό του. Οι ίδιοι άνθρωποι, που τον έκαναν "Πανεπιστημιακό" στις ΗΠΑ, ήταν αυτοί, οι οποίοι τον έπαιρναν και τον έφερναν στην Ελλάδα κατά το δοκούν. Από τότε που υπήρχε ο Ανδρέας, προστατεύονταν από πολύ ισχυρούς προστάτες. Γιατί; Γιατί κάποιοι επένδυσαν στον παπανδρεϊσμό.

Ο Ανδρέας, ο οποίος έφυγε δύο φορές από την Ελλάδα κλαμένος και κατουρημένος. Την πρώτη φορά σαν "τροτσκιστής" επί Μεταξά και τη δεύτερη φορά σαν "δημοκράτης" επί Παπαδόπουλου. Την πρώτη φορά "καρφώνοντας" συντρόφους του και τη δεύτερη φορά υπό την προστασία των πρακτόρων της Αμερικανικής Πρεσβείας. Η πλάκα είναι ότι σ' αυτήν τη δεύτερη περίπτωση ο "αντιστασιακός" Ανδρέας δεν γνώριζε ότι η Αμερικανική Πρεσβεία και η CIA είχαν αναλάβει να εξασφαλίσουν τη "διαφυγή" του.

Ο "αντι-ιμπεριαλιστής" και "δημοκράτης" νόμιζε ότι είχε να κάνει με πραγματική Χούντα και άρα ότι βρισκόταν στο έλεός της. Ακόμα γελάνε οι ασφαλίτες, οι οποίοι πήγαν να τον συλλάβουν. Στις σοφίτες —σαν τις γάτες— τον έψαχναν. Το πόδι του έσπασε, μέχρι να τον κατεβάσουν από τα κεραμίδια. Τέτοιον "χέστη" δεν πρέπει να είχαν συναντήσει ούτε στα μπαρμπουτάδικα της πρωτεύουσας.

Κι όμως... αυτός ο άνθρωπος έζησε δόξες ...αντιστασιακού. Μέχρι και τον μεγάλο Παναγούλη "κατέλωσε" ο εκλεκτός όλων των εξουσιών και όλων των μυστικών υπηρεσιών. Ο μέγας "αντιιμπεριαλιστής", "αντιαμερικανός" και "φιλοπαλαιστήνιος", που, ελάχιστα αν το ψάξει

κάποιος, θα διαπιστώσει πως ήταν πληρωμένος πράκτορας όχι μόνον της CIA, αλλά και της Μοσάντ και πολλών άλλων παράκεντρων εξουσίας. Αρκεί να σκεφτεί κάποιος ότι ο Ροκφέλερ ήταν αυτός, ο οποίος χρηματοδότησε το "αντιστασιακό" και "πατριωτικό" ΠΑΚ των πρώτων χρόνων. Από εκεί και πέρα το χάος του ψεύδους και της παπαρολογίας ... "ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο" ... "Εξω οι βάσεις του θανάτου" κλπ..

Τα ανάλογα ισχύουν και για τον Γιωργάκη. Ο Γιωργάκης, ο οποίος σε μια κοινή ανθρώπινη κοινωνία θα ήταν από αυτούς, που δύσκολα θα εξασφάλιζαν την επιβίωση στην Ελλάδα, όχι απλά επιβίωσε, αλλά τέθηκε επικεφαλής της κοινωνίας της. Το ανθρωπάκι, το οποίο θα έπρεπε να βγάζει το μεροκάματό του, βγάζοντας φωτοτυπίες σε υπόγεια πολυεθνικών ή σκουπίζοντας ταχυφαγεία, έγινε Πρωθυπουργός των Ελλήνων. Γιατί; Γιατί αυτή είναι η δύναμη του παπανδρεϊσμού ... Η δύναμη της αδυναμίας.

Το "χάλι", που χαρακτηρίζει τον Γιωργάκη ως πρόσωπο, στην πραγματικότητα δεν είναι το μειονέκτημά του, αλλά το κύριο προσόν του. Γιατί; Γιατί έτσι λειτουργεί ο παπανδρεϊσμός. Τα προσόντα τον απειλούν και δεν τον ευνοούν. Ο Νίκος Παπανδρέου, για παράδειγμα, είναι πιο ικανός, πιο έξυπνος και πιο μορφωμένος από τον Γιωργάκη. Δεν είναι όμως ο "πρώτος" της οικογένειας. Γιατί; Γιατί είναι όλα αυτά. Είναι ικανός αλλά όχι ο ικανότερος, για να γίνει ο πρώτος της κοινωνίας. Είναι έξυπνος αλλά όχι ο έξυπνότερος, για να γίνει ο πρώτος της κοινωνίας. Είναι όμως "κάτι" και αυτό τον "στοχοποιεί" για τους υπόλοιπους Έλληνες και άρα δεν μπορεί να λειτουργήσει ο παπανδρεϊσμός. Πρέπει να είσαι ο "τίποτας", για να λειτουργήσει ο παπανδρεϊσμός.

Αυτό το παιχνίδι το έμαθε από μικρός ο Γιωργάκης. Είχε μάθει ότι στη ζωή ενός Παπανδρέου δεν παίζουν ρόλο τα προσόντα. Το παν ήταν η ταυτότητα. Το όνομα. Αυτό του μάθαινε η μητέρα του και αυτό τον προστάτευε. Ήταν "καταδικασμένος" να πετύχει, γιατί ήταν αυτός που ήταν. Ήταν ο "πρώτος" της οικογένειας, γιατί απλά έτυχε να είναι ο "πρωτότοκος". Στη συνέχεια αναζήτησε την "πρωτιά" στην κοινωνία, γιατί απλά έτυχε να είναι ο γιος του Ανδρέα. Αυτόν τον ρόλο πάντα ήξερε να παίζει και αυτόν έπαιζε. Δεν τον πείραζε που τον αποκαλούσαν και βέβαια ήταν βλάκας. Είχε μάθει σε όλη του τη ζωή να ζει μ' αυτό και ταυτόχρονα να έχει φιλοδοξίες.

Με αυτόν τον τρόπο έζησε όλη του τη ζωή. Ήταν ο πιο βλάκας της οικογένειας. Ήταν ο πιο βλάκας του Κολεγίου Αθηνών. Ήταν ο πιο βλάκας του πανεπιστημιακού Camp. Ήταν ο πιο βλάκας βουλευτής. Ήταν ο πιο βλάκας υπουργός ... Δεν τον πείραζε, γιατί γνώριζε την παπανδρεϊκή διαχείριση. Δεν είχε σημασία που ήταν βλάκας, εφόσον το μυαλό, που του έλειπε, θα το "αγόραζε" με το όνομά του, όπως τον διαβεβαίωνε η μητέρα του. Τραβούσε και λίγο χασισάκι και τα άντεχε όλα. Δεν χρειαζόταν να είναι έξυπνος, εφόσον όλα τα άλλα θα τα αναλάμβαναν οι άλλοι. Ο πρώτος και μοναδικός υποψήφιος Πρωθυπουργός, ο οποίος δεχόταν να τον "κρύβουνε" προεκλογικά, προκειμένου ν' ανεβάζει ποσοστά το κόμμα του.

Απλά πράγματα. Τον "κουβαλάνε" στην κορυφή όπως ένα "μπαούλο". Τον κουβαλάνε οι ίδιοι, οι οποίοι κουβάλησαν τον πατέρα του ή τον παππού του. Τον κουβαλάνε οι πρεσβείες, οι Εβραίοι τοκογλύφοι, οι διεφθαρμένοι συνεργάτες και γενικά όποιος μπορεί και έχει "πλάτες". Σόρος, Ολντμπράιτ, Άκερμαν και γενικά όποιος μπορεί να βάλει ένα "χεράκι". Το αήτητο "μπαούλο". Αυτό το έχει νιώσει καλύτερα απ' όλους μας ο Πάγκαλος. Ο πολύ πιο ικανός, έξυπνος κι αδίστακτος απ' αυτόν Πάγκαλος. Ο Πάγκαλος, ο οποίος τον κορόιδεψε, τον κατηγορήσε, τον συκοφάντησε και έφτασε σήμερα να του κάνει τη "λάντσα". Να βάζει τις ικανότητές του, για να σέρνει το "μπαούλο" που τον νίκησε. Να εισπράττει αυτός τη δυσφορία του κόσμου, για να προστατεύεται ο βλάκας που προδίδει.

Αυτό ακριβώς είναι το μυστικό του παπανδρείσμου και αυτό οφείλεται στα χαρακτηριστικά του θεμελιωτή του. Ο Γεώργιος Παπανδρέου δεν ήταν πολύ διαφορετικός από τον Γιωργάκη. Ήταν ένας ελεεινός ανθρωπάκος, ο οποίος υποσχόταν τα πάντα στους πάντες, προκειμένου να τον τοποθετήσουν σε ένα υψηλό πόστο. Τα ίδια έκανε και ο γιος του. Ο Ανδρέας ήταν ένας άνθρωπος με πάθη, ο οποίος υποσχόταν επίσης υπακοή στα αφεντικά, προκειμένου να τον επιλέξουν για μια ανάλογη τοποθέτηση. Τα ίδια έκανε και ο δικός του γιος. Ο Γιωργάκης είναι ένας άνθρωπος με μηδενικά προσόντα, ο οποίος υποσχόταν επίσης υπακοή στα αφεντικά, προκειμένου να τον επιλέξουν. Ποτέ και κανένας από αυτούς δεν ήταν ισχυρός σε βαθμό που να υπερέχει μέσα στην κοινωνία και με αυτόν τον τρόπο να διακρίνεται.

Η έλλειψη ουσιαστικών προσόντων και ποιότητας ήταν αυτή που τους προστάτευε. Γιατί; Γιατί δεν μπορούσες να τους στοχοποιήσεις. Όσο ήταν αδύναμοι, τους έβλεπες ως ανύπαρκτους Γιωργάκηδες. Όταν ισχυροποιούνταν, ήταν τόσο καλά προστατευμένοι από τα αφεντικά τους και τις θέσεις εξουσίας που καταλάμβαναν με διορισμό, που σε νικούσαν με όρους αθέμιτου ανταγωνισμού. Αυτά, τα οποία λέμε, δεν είναι πρωτάκουστα. Κοινό μυστικό είναι. Τους Παπανδρέου πάντα τους αμφισβητούσε η μεγαλύτερη μερίδα του ελληνικού λαού. Στα καφενεία τους αμφισβητούσαν ακόμα και οι πιο ταπεινοί άνθρωποι. Για όλους εκείνους ήταν δεδομένο ότι ήταν άχρηστοι. Ο ένας ήταν ο παπατζής, ο άλλος ήταν ο δημαγωγός του "θα" και ο άλλος ο βλάκας ...Όλοι τους ψεύτες.

Εδώ φτάνουμε στο μεγάλο τους "όπλο". Οι Παπανδρέου είναι ψεύτες, αλλά αυτή η λέξη από μόνη της δεν μπορεί να περιγράψει την "ποιότητα" αυτού που του "όπλου". Ψεύτες υπάρχουν κι άλλοι και —ειδικά όταν μιλάμε για την ελληνική πολιτική— στην πραγματικότητα μιλάμε για τους πάντες. Ψεύτες ήταν και οι Καραμανλήδες και οι Μητσοτάκηδες και όλοι οι υπόλοιποι. Το ψεύτης, δηλαδή, δεν μπορεί να περιγράψει αυτό, το οποίο ισχύει για τους Παπανδρέου. Υπάρχει μια αγγλική λέξη, η οποία είναι η μοναδική, που μπορεί να τους χαρακτηρίσει στην εντέλεια. Η λέξη αυτή είναι: Spineless.

Spineless σημαίνει στα αγγλικά ασπόνδυλος. Με αυτήν την έννοια ο αγγλόφωνος κόσμος περιγράφει αυτόν, ο οποίος δεν έχει τη ντροπή ν' αλλάζει στάση και θέση ...Αυτόν, ο οποίος δεν κάνει ποτέ αυτοκριτική και εμφανίζεται πάντα "παρθένος" σε σημείο που να σε τρελαίνει. Αυτό ακριβώς το χαρακτηριστικό έχουν οι Παπανδρέου στο γονίδιο τους. Δεν είναι απλοί ψεύτες και γι' αυτό δεν πρέπει ν' αντιμετωπίζονται ως τέτοιοι. Τον κοινό ψεύτη τον αντιμετωπίζεις, αποκαλύπτοντας την αλήθεια. Τους Παπανδρέου δεν τους αντιμετωπίζεις με αυτόν τον τρόπο. Δεν τους ενδιαφέρει η αλήθεια. Δεν τους θίγει η αλήθεια.

Αυτό κάνει πανίσχυρο τον παπανδρείσμό. Δεν τους αγγίζει η αλήθεια. Τους "προσπερνάει" ...όπως έναν λιγδιάρη το νερό. Το αποτέλεσμα είναι το εξής μοναδικό. Ο παπανδρείσμος μπορεί και θρέφεται από τα δικά του "περιπτώματα". Τι σημαίνει πρακτικά αυτό; Ο Γεώργιος Παπανδρέου "τρεφόταν" από τα δικά του "περιπτώματα". Παρίστανε τον αντιμοναρχικό, τον δημοκράτη, τον αντιστασιακό κλπ., ενώ ήταν ο ίδιος που ως Πρωθυπουργός έφερε τη μοναρχία, μας οδήγησε στον εμφύλιο και έστησε τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Διακρίθηκε, δηλαδή, κατηγορώντας τα δικά του "έργα". Έκανε "ανένδοτο" απέναντι στην παράταξη που ήταν βρόμικη, γιατί απλούστατα εφάρμοζε τις δικές του αποφάσεις.

Μερικές δεκαετίες μετά ο γιος του έκανε τα ίδια. Αυτός, ο οποίος πήρε την εξουσία με το σύνθημα ..."ο λαός δεν ξεχνά τι σημαίνει Δεξιά", ήταν ο γιος αυτού, που έδωσε εγκληματικό "βάρος" στην έννοια της Δεξιάς. Ο γιος αυτού, που έκανε τη Δεξιά αυτήν που ήταν. Όπως και ο πατέρας του έτσι κι αυτός έτρωγε και από τα δικά του "περιπτώματα". Αυτός, που έλεγε ..."ΕΟΚ και NATO το ίδιο συνδικάτο", εμφανιζόταν στη συνέχεια να θεωρεί μέγα επίτευγμα της διακυβέρνησής του την είσοδο της χώρας στην ΕΟΚ.

Μερικές δεκαετίες αργότερα και ο δικός του γιος έκανε τα ίδια. Ο Γιωργάκης βγήκε πρωθυπουργός, "καταγγέλλοντας" το "πελαταιακό κράτος", τον "κομματισμό", τη "διαφθορά", τον "υπέρμετρο δανεισμό", τις "προσλήψεις". Κατήγγειλε δηλαδή όλα όσα είχε κάνει ο πατέρας του και συμμετείχε και ο ίδιος στις κυβερνήσεις του. Όμως, ο Γιωργάκης ήταν πιο τυχερός από τον πατέρα του, γιατί είχε πιο πλούσιο "τραπέζι" απ' αυτόν ...Είχε να φάει και από το "πιάτο" του παππού του.

Ο εγγονός του κοινωνικού εγκληματία, ο οποίος εφάρμοσε τις πρακτικές των εξοριών και των πολιτικών διώξεων, εμφανίστηκε στη Βουλή να "μυξοκλαίει", παριστάνοντας το θύμα εξορίσεων. Άλλωστε, γι' αυτό δεν μιλάει καλά ελληνικά. Ήταν εξορισμένος από την κακιά "Δεξιά" του δικού του παππού, η οποία τάισε και τον δικό του πατέρα. Κι αυτός, συνεχίζοντας την οικογενειακή του παράδοση, τρώει και από τα δικά του "περιπτώματα". Δεν πέρασαν πολλές ημέρες από τότε που ως Πρωθυπουργός έκοψε τις συντάξεις των φτωχών και βγήκε και είπε δημοσίως ότι ...πρέπει ν' "αγωνιστούμε" για αύξηση των συντάξεων. Βγήκε και είπε ότι ...αν ήταν απλός πολίτης, θα ήταν στους δρόμους με τους διαδηλωτές.

Κατάλαβε ο αναγνώστης τι σημαίνει Spineless; Λένε ό,τι τους συμφέρει, χωρίς να τους ενδιαφέρει η αλήθεια των όσων λένε. Δεν τους ενδιαφέρει τι γνωρίζει ή δεν γνωρίζει το ακροατήριο από κάτω. Δεν τους ενδιαφέρει τίποτε. Δεν τους ενδιαφέρει ν' αποκαλυφθεί τίποτε, γιατί δεν εμφανίζονται να κρύβουν τίποτε ...Το "σύνθημα" ν' ακούγεται καλά κι ας είναι καταγγελία για τον άλλο τους "εαυτό". Αρκεί να πιάσουν καλή "μεριά" την ώρα που πρέπει. Δεν κάνουν αυτοκριτική, ώστε να "παραμερίσουν". Αν μια επόμενη κυβέρνηση μπορεί να εκλεγεί με το σύνθημα "θάνατος στους Παπανδρέου", δεν είναι απίθανο να βρεθεί ένας Παπανδρέου να βγει και να το πει πρώτος.

Γι' αυτόν τον λόγο η αδυναμία τους είναι το δυνατό τους σημείο. Όχι μόνον δεν είναι αρνητικό, που τους αποκαλούσαν "παπατζήδες", "απατεώνες" ή "βλάκες" —στην τελευταία έκδοση—, αλλά αυτό ήταν το δυνατό τους σημείο. Γιατί; Γιατί δεν κρίνονταν. Γιατί δεν μπορούσες να τους στοχοποιήσεις. Γιατί το Spineless "ξεγλιστρούσε" μπροστά στα μάτια σου και επειδή προστατεύοταν από τις πρεσβείες, δεν μπορούσες να το λιώσεις, εφόσον δεν μπορούσες να το πολεμήσεις. Το αποτέλεσμα; Ό,τι και να έλεγαν "έπιανε", γιατί δεν κρινόταν. Υπήρχε έτοιμη η δικαιολογία, που εξαφάνιζε την αξία της αλήθειας. "Παπατζής είναι ...και λέει ό,τι θέλει" έλεγαν μεταπολεμικά για τον Γεώργιο. "Αλήτης είναι ...και λέει ό,τι θέλει" έλεγαν στη μεταπολίτευση για τον Ανδρέα. "Βλάκας είναι ...και λέει ό,τι θέλει" λένε στην εποχή του ΔΝΤ για τον Γιωργάκη.

Μιλάμε για ασπόνδυλα. Κανενός είδους ενοχή. Πάντα ξεκινούν από το μηδέν. Δεν φταίνε ποτέ και σε τίποτε. Φτάνουν σε σημείο να σε τρελάνουν, δείχνοντας ότι πιστεύουν σ' αυτά που λένε ...Το πολιτικό άλσχαίμερ σε ανίατη μορφή με συνεχείς τάσεις υποτροπιασμού. Όπως κάποια ψάρια, που η μνήμη τους κάνει reset κάθε λίγα δευτερόλεπτα. Από εκεί και πέρα δεν ασχολείσαι. Δεν μπορείς να καταγγείλεις κάποιον, ο οποίος αυτοκαταγγέλεται με πάθος. Δεν μπορείς να καταγγείλεις τον Γιωργάκη, ο οποίος "καταγγέλλει" τις προηγούμενες κυβερνήσεις, τη στιγμή που τα τελευταία τριάντα χρόνια ήταν υπουργός. Αποδέχεσαι το γεγονός ότι έπιασαν το "κύμα" και αναγκαστικά τους περιμένεις "παρακάτω". Ένα "παρακάτω", που, αφού το εξασφαλίσουν, το συντηρούν εύκολα με την εξουσία ...Βλάκες είναι, όχι ηλίθιοι.

Γι' αυτόν τον λόγο ο μισόχαζος Γιωργάκης είναι πιο δυνατό "χαρτί" για την οικογένεια από τον πολύ πιο ικανό Νίκο. Με τον Νίκο ο σχεδιασμός του παπανδρεϊσμού δεν μπορεί να λειτουργήσει, γιατί δεν μπορεί να μας "τρελάνει". Δεν έχει το "άλλοθι" της βλακείας. Δεν έχει τη φάτσα της βλακείας. Μπορεί να μην είναι τετραπέρατος, αλλά είναι αρκετά έξυπνος, ώστε να μην μπορεί να το κρύψει. Δεν μπορεί να λειτουργήσει ως Παπανδρέου. Θα φαίνεται στα μάτια

του ότι ψευδεται και θα "καεί". Δεν είναι σαν τον Γεώργιο, ο οποίος έκανε "ανένδοτο" στα δικά του αφεντικά. Δεν είναι σαν τον Ανδρέα, ο οποίος πληρωνόταν από τον Εβραίο Ροκφέλερ και πήγαινε κι αγκαλιαζόταν με τον Αραφάτ. Δεν είναι σαν τον Γιωργάκη, στου οποίου τα μάτια "καθρεφτίζεται" το χάος.

Ο Γιωργάκης, κάθε φορά που μας μιλάει, δεν μας πείθει γι' αυτά που λέει, αλλά μας πείθει πως είναι βλάκας. Νομίζεις ότι δεν αντιλαμβάνεται τι λέει και όχι ότι σου λέει ψέματα. Αυτή είναι η "επιτυχία" του και αυτό γνωρίζει να κάνει με τον πιο απόλυτο τρόπο. Τον χαζό δεν μπορείς και δεν δικαιούσαι ούτε να τον κρίνεις ούτε να τον κατηγορείς. Κρίνεις και κατηγορείς τον εαυτό σου, ο οποίος του έδωσε την εξουσία ...Η απόλυτη επιτυχία του παπανδρεϊσμού. Ο Γιωργάκης μας έβαλε στο ΔΝΤ, τους εαυτούς τους κατηγορούν οι Έλληνες, που έδωσαν στον Γιωργάκη την εξουσία.

Τα ανάλογα χαρακτήριζαν τους Παπανδρέου και ως οικογένεια. Η αδυναμία αυτής της οικογένειας είναι η δύναμή της. Η οικογένεια αυτή, η οποία στην κυριολεξία "βασιλεύει" περισσότερα από σαράντα χρόνια, δεν είναι καν μια ξεχωριστή οικογένεια. Δεν είναι η "σκληρότερη" οικογένεια, γιατί, ως τέτοια, θα είχε βρει απέναντί της σκληρότερες και θα είχε νικηθεί. Δεν είναι η πιο διεφθαρμένη οικογένεια, γιατί θα το γνωρίζαμε με την καταδίωξη που έχει υποστεί μέσα στον χρόνο. Δεν είναι καν ενδιαφέρουσα να τη μελετήσει κάποιος. Υπήρξαν άλλες οικογένειες πολύ σκληρότερες, πολύ πιο διεφθαρμένες και βεβαίως πολύ πιο ενδιαφέρουσες από αυτήν.

Όμως, αυτή ήταν η δύναμή της. Φυτοβιούσε, αλλά δεν πέθαινε. Σερνόταν και δεν έσπαζε. Για πολλά χρόνια σερνόταν άφραγκη, ζώντας με δανεικά χορηγών. "Λουζόταν" κάτι απίθανους Κατσανέβες για γαμπρούς. Τον Γιωργάκη τον εμφάνιζε ως άχρηστο ο ίδιος ο πατέρας του. Η εγκατελειμμένη σύζυγος Πρωθυπουργού έψαχνε με τον υπουργό γιο της γαμπρό, για να εξασφαλίσει οικονομικούς πόρους για τα γεράματα. Φαντάζεται κάποιος την οικογένεια του Μητσοτάκη άφραγκη, τον Κυριάκο να βοηθά τη Μαρίκα να βρει "γκόμενο-χορηγό" και με γαμπρό έναν Κατσανέβα; ...Ούτε μία στο τρισεκατομμύριο.

Η οικογένεια Παπανδρέου τα ζούσε όλα αυτά. Κυλιόταν χωρίς πρόβλημα στον "πάτο", γιατί ανήκε στον "πάτο". Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε και τις εβραϊκές της ρίζες. Επιβίωνε όμως, μέχρι να γίνει χρήσιμη σε κάποιους. Αυτό γνώριζε να κάνει και αυτό έκανε. Ήταν πάντα "διαθέσιμη". Όπως ήταν το "παπαδοπαίδι" από την Αχαΐα ή ο δήθεν "καθηγητής" από το Μπέρκλεϊ, έτσι ήταν και ο "μαστούρης" από το "Sweden". Περίμεναν την ευκαιρία ...Το "κύμα", που θα τους έκανε χρήσιμους για κάποιους ισχυρούς. Όταν ήθελαν οι ισχυροί "υπηρέτες", ενεργοποιούσαν τα μέλη της. Η οποιαδήποτε λέσχη Μπίλντεμπεργκ, που θέλει να βάλει "πόδι" στη χώρα, αυτούς αναζητά. Αμερικανοί, Εβραίοι, Γερμανοί και όποιος άλλος ενδιαφέρεται και μπορεί να πληρώσει.

Αυτή η τιποτένια οικογένεια των τιποτένιων μελών είναι η πιο ισχυρή οικογένεια της χώρας. Αυτά τα απαξιωτικά γι' αυτήν δεν τα λέμε εμείς, επειδή είμαστε κακόβουλοι. Αυτά τα ισχυρίζεται ο ίδιος ο Νίκος Παπανδρέου σε επιστολή του προς μια φίλη του. Από αυτήν την κακόφημη και ελεεινή μέχρι "πανηγύρεων" οικογένεια ως "θεμέλιο" ξεκινάει και χτίζεται ο "παπανδρεϊσμός", ο οποίος είναι μια μορφή φασισμού. Μια περίπλοκη και ιδιόμορφη μορφή φασισμού, που μονοπώλησε το σύνολο σχεδόν της εξουσίας της μεταπολίτευσης.

Γι' αυτόν τον λόγο είχε τρομοκρατηθεί η παραδοσιακή Δεξιά στην εποχή της "ανατολής" της μεταπολίτευσης. Γνώριζε η Δεξιά ότι, για να επιβιώσει ο φασισμός της, θα έπρεπε να φέρει τον Παπανδρέου ...αλλά ταυτόχρονα τον φοβόταν κιάλας. Από το 1974 γνώριζαν όλοι τους ότι ο Παπανδρέου όχι μόνον θα "επιστρέψει" στην Ελλάδα, αλλά θα την κυβερνήσει κιάλας. Θα τους

τον επέβαλαν οι Αμερικανοί, προκειμένου να ελέγχουν τη χώρα στην εποχή μετά τη Χούντα. Αυτό αποδεικνύεται από απόρρητα έγγραφα των μυστικών αμερικανικών υπηρεσιών. Έγγραφο του τύπου 7271/NSA/1158-AR/29.

Γι' αυτόν τον λόγο η Δεξιά επένδυε σε σκληρούς Καραμανλήδες και σε "μεταγραφές" τύπου Μητσοτάκη. Γνώριζαν οι δεξιοί τι σημαίνει παπανδρεϊσμός, εφόσον οι ίδιοι τον είχαν δημιουργήσει στα δικά τους "εργαστήρια". Γνώριζαν ότι έφερναν το "κουτί της Πανδώρας", αλλά δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά, γιατί αυτή ήταν η θέληση των Αμερικανών. Δεν αντιδρούσαν, γιατί δεν μπορούσαν, αλλά ταυτόχρονα έμπαιναν και σε πειρασμούς. Από τη μία ήθελαν να εκμεταλλευτούν το φαινόμενο Παπανδρέου και από την άλλη το φοβούνταν σε περίπτωση που έχαναν τον έλεγχό του.

Ο έλεγχός του είναι εύκολο να χαθεί, γιατί ο παπανδρεϊσμός μοιάζει με λαίλαπα. Μια θύελλα, που, ακόμα κι αν ξεκινήσει σαν ελαφρύ αεράκι, συνεχώς αυξάνει την έντασή της, μέχρι να μετατραπεί σε μια λαίλαπα, που ισοπεδώνει τα πάντα στο πέρασμά της. Οι "μετεωρολόγοι" της Δεξιάς είχαν από νωρίς εκδώσει δελτίο "θύελλης", γιατί γνώριζαν ότι στη μεταπολίτευση θα εισέπρατταν τα ρέστα της εξουσίας. Γιατί συνέβαινε αυτό; Γιατί ο παπανδρεϊσμός, με τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί, αφαιρεί από τον αντίπαλό του τα ερείσματά του.

Με ηγέτη ένα άρρωστο Spineless λειτουργεί με όρους αθέμιτου συναγωνισμού. Δεν μπορείς να νικήσεις κάποιον, ο οποίος έχει την αθλιότητα όχι απλά να λέει ψέματα, αλλά να λέει ό,τι ακριβώς θέλει ν' ακούσει το ακροατήριο —και βέβαια ψηφίζει με βάση αυτά που ακούει—. Ακόμα και έναν ατάλαντο Γιωργάκη δεν μπορείς να τον νικήσεις, αν φέρεται με αυτόν τον τρόπο. Πώς θα νικήσεις εν μέσω παγκόσμιας οικονομικής κρίσης κάποιον, ο οποίος φωνάζει "...Χρήματα υπάρχουν ...Αυξήσεις θα δοθούν". Αυτό είναι ο παπανδρεϊσμός. Λέει ό,τι θέλει ο λαός μέχρι να εκλεγεί και μετά κάνει ό,τι θέλουν οι Αμερικανοί ή τα άλλα αφεντικά. Έχει ο λαός αντιαμερικανικά αισθήματα; ..."Φονιάδες των λαών Αμερικάνοι" στα μπαλκόνια και γέλια και χαρές στην αμερικανική πρεσβεία.

Ο παπανδρεϊσμός, "υποσχόμενος" στους πάντες τα πάντα, σταδιακά αφαιρεί από τους αντιπάλους του τα πάντα. Τους αφαιρεί οπαδούς, χορηγούς και συνεργάτες. Αυτή είναι η δύναμη, που δίνει διαρκώς αυξητική τάση στη "λαίλαπα". Κλείνοντας ο παπανδρεϊσμός αριστερά και δεξιά το "μάτι" του, αποσπούσε δυνάμεις από τους αντιπάλους του. Σιγά-σιγά όλα τα λαμόγια και οι επιχειρηματίες της χώρας έγιναν ΠΑΣΟΚ. Γιατί; Γιατί τους συνέφερε να γίνουν παπανδρεϊστές. Ακόμα και αν ιδεολογικά ήταν δεξιοί, τους συνέφερε ο "σοσιαλισμός" του Παπανδρέου. Ήθελαν κι αυτοί να μπουν στα κόλπα, που υποσχόταν ο Παπανδρέου στους φίλους του ...Ο αδίστακτος Παπανδρέου ...στους αδίστακτους φίλους του.

Ο παπανδρεϊσμός μοιάζει με ιδεολογία σ' ό,τι αφορά τον διαχωρισμό τόσο των φίλων και των εχθρών του όσο και των στόχων του. Είναι η "ιδεολογία" του ανίκανου, ο οποίος θέλει να προοδεύσει εις βάρος του ικανού. Είναι η "ιδεολογία" του τεμπέλη, ο οποίος θέλει να προοδεύσει εις βάρος του εργατικού. Είναι η "ιδεολογία" του βλάκα, ο οποίος θέλει να "καπελώσει" τον έξυπνο. Είναι η "ιδεολογία" του δειλού, ο οποίος θέλει να δοξαστεί εις βάρος του γενναίου. Του δειλού Γεωργίου, ο οποίος ήθελε να διακριθεί σε μια γενναία κοινωνία, που είχε αντισταθεί στους Ναζί κατακτητές. Του τεμπέλη Ανδρέα, ο οποίος ήθελε να διακριθεί σε μια κοινωνία σκληρά εργαζομένων, που είχε ρίξει μια Χούντα. Του βλάκα Γιωργάκη, ο οποίος ήθελε να διακριθεί σε μια κοινωνία, η οποία, αφού ξεπέρασε την ανέχεια και είχε μορφωθεί, αναζητούσε το "βήμα" της.

Ακριβώς εδώ βρίσκεται το μυστικό του παπανδρεϊσμού. Επειδή αναζητά το δύσκολο σε μια σύγκρουση και το οποίο είναι η νίκη του "αδύναμου" απέναντι στον δικαίως πιο ισχυρό, είναι

"συμπαθές" στους αναξιοπαθούντες της κοινωνίας. Ο δικαίως ικανός ταυτίζεται με τον αδικώς ισχυρό και αυτό προκαλεί παρανοήσεις. Προκαλεί τα ένστικτα της κοινωνίας και δημιουργεί μια παράλογη ταύτιση μεταξύ των ανίκανων της κοινωνίας και των αδυνάμων της. Ταύτιση ανάμεσα σ' αυτούς που θέλουν να διακριθούν χωρίς προσόντα και σ' αυτούς που βιώνουν τον κοινωνικό αποκλεισμό. Επειδή αυτοί οι δεύτεροι μοιάζουν "επιφανειακά" με τους πρώτους, τους "ακολουθούν". Ενώ οι φτωχοί και οι αποκλεισμένοι είναι αδύναμοι για άλλους λόγους, εντούτοις ευθυγραμμίζονται με τους τεμπέληδες, τους δειλούς και τους ανίκανους, όταν μάχονται υπό δυσμενείς συνθήκες. Αυτό είναι όλο το μυστικό.

Το ΠΑΣΟΚ είχε μόνιμη επαφή με την εξουσία, γιατί κατόρθωνε και έπειθε τους φτωχούς και τους κοινωνικά αποκλεισμένους ότι θα τους βοηθήσει να "σπάσουν" τα "στεγανά" της κοινωνίας. Ότι θα τους βοηθήσει να "νικήσουν" στη ζωή τους. Το ΠΑΣΟΚ είχε μόνιμη επαφή με την εξουσία, γιατί ο παπανδρεϊσμός δημιουργούσε μαζικά συνενόχους σε ομόκεντρους "κύκλους". Στον έναν ανάξιο, που ο παπανδρεϊσμός εξασφάλιζε μεγάλη καριέρα, ερχόταν το ΠΑΣΟΚ και έδινε σε αρκετούς φτωχούς μια ταπεινή θέση στο δημόσιο. Στον έναν δειλό, που ο παπανδρεϊσμός εξασφάλιζε μεγάλη δόξα, ερχόταν το ΠΑΣΟΚ και έδινε σε ανθρώπους χωρίς μέσον μια καλή προαγωγή ή μια προνομιακή μετάθεση. Στον έναν τεμπέλη, που ο παπανδρεϊσμός εξασφάλιζε ένα καλό δάνειο, ερχόταν το ΠΑΣΟΚ και έδινε σε ταλαίπωρους μια αυθαίρετη σύνταξη. Τζάμπα πράμα... και μάλιστα με έξοδα του δημοσίου, αν σκεφτεί κάποιος τα κέρδη των πονηρών.

Αυτή η πυραμίδα συμφερόντων είναι εκείνη, που δίνει στο ΠΑΣΟΚ τη μακροβιότητα και ισχύ του. Ο μικρός "κύκλος" βολεμένων γύρω από την οικογένεια δημιουργεί μεγαλύτερους "κύκλους" βολεμάτων, οι οποίοι φτάνουν στα απώτατα όρια της κοινωνίας. Έτσι εξασφαλίζονται για την οικογένεια κοινωνικοί σύμμαχοι, που την καθιστούν πανίσχυρη. Οι λίγοι "παπανδρεϊκοί", οι οποίοι έχουν γίνει διάσημοι και πλούσιοι εξαιτίας της και χρωστάνε πολλά στην οικογένεια Παπανδρέου, ταυτίζονται με τους πολλούς "πασόκους", οι οποίοι απλά φάγανε λίγο "ψωμάκι" εξαιτίας του κόμματος. Το ένα συντηρεί το άλλο και η πορεία μέσα στον χρόνο είναι εξασφαλισμένη. Η οικογένεια βρίσκει "ορκισμένους" πανίσχυρους οπαδούς να την υπερασπιστούν ό,τι κι αν κάνει και παράλληλα δεν χάνεται, γιατί την στηρίζει μια μεγάλη μάζα φουκαράδων, που αισθάνεται μια ηθική "υποχρέωση" απέναντί της.

Γι' αυτόν τον λόγο δεν κατέρρευσε ο παπανδρεϊσμός, όταν ο Ανδρέας οδηγήθηκε στο ειδικό δικαστήριο για το "δωράκι" των πεντακοσίων εκατομμυρίων. Γι' αυτόν τον λόγο δεν κατέρρευσε ο παπανδρεϊσμός, όταν το "παιντί" αποδείχθηκε εξαιρετικά κουτό και κινδύνευσε από τον χοντρό της Θεσσαλονίκης. Η συμμορία συστειρώθηκε και ο κόσμος —που θεωρούσε ότι είχε "υποχρέωση" στην οικογένεια— βοήθησε. Ενώ δεν ανήκε όλος ο κόσμος του ΠΑΣΟΚ στη συμμορία του παπανδρεϊσμού, εντούτοις πάντα τη βοηθούσε.

Αυτή ακριβώς η συμμορία είναι ο βασικός παράγοντας της λειτουργίας του. Για όσο διάστημα ο παπανδρεϊσμός έχει επαφή με την εξουσία και μπορεί να ταΐζει αυτήν τη συμμορία, δεν έχει να φοβάται τίποτε. Ποιοτικά, δηλαδή, θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο παπανδρεϊσμός είναι συνώνυμο του "κατακαθισμού". Στο "κατακάθι" της κοινωνίας αλίευαν πάντα συνεργάτες οι Παπανδρέου. Εκεί όπου μπορούσαν να υποσχεθούν εύκολες και μεγάλες καριέρες, αλλά και να απειλούν με ολοκληρωτική καταστροφή τους απείθαρχους και τους "άπιστους".

Μια οικογένεια "κατακάθι", που, βολεύοντας "κατακάθι", έδινε ελπίδα σε ολόκληρο το "κατακάθι" της χώρας. Η επένδυση του κάθε σκουπιδιού της κοινωνίας βρισκόταν στην "αυλή" αυτής της οικογένειας. Ο εκάστοτε Παπανδρέου είναι η ελπίδα του κάθε τίποτε, ο οποίος ήθελε να γίνει άκοπα κοινωνικός παράγοντας και βέβαιο πλούσιος. Ο ίδιος ο Παπανδρέου είναι η "απόδειξη" αυτού που υπόσχεται η οικογένεια. Όταν η οικογένεια μπορεί να φτιάξει έναν

Γιωργάκη Πρωθυπουργό, έχει δικαίωμα στην ελπίδα για κοινωνική διάκριση οτιδήποτε εξυπνότερο από την αμοιβάδα.

Με αυτόν τον τρόπο είχαν πάντα γύρω τους τους πιο αδίστακτους συνεργάτες. Συνεργάτες, οι οποίοι, προκειμένου να διακριθούν οι ίδιοι, θα "έσπρωχναν" στην κορυφή τους ευεργέτες τους. Συνεργάτες, οι οποίοι, όταν θα ερχόταν η δύσκολη ώρα και προκειμένου να σωθούν οι ίδιοι, πάντα θα έσωζαν και τους ευεργέτες τους. Συνεργάτες από το σύνολο του φάσματος του κοινωνικού υπόκοσμου. Από σταλινικούς γόνους δωσίλογων —όπως ο Πάγκαλος— μέχρι πραγματικούς βασανιστές της Χούντας —όπως ο Βρέντσος—. Οι πάντες "δημοκράτες" μέσα από την "κολυμπήθρα" του παπανδρεϊσμού.

Το είπε κάποτε εύσχημα ο Κατσιφάρας, αλλά δεν το απέδωσε σωστά. Δεν είναι απλά ότι κάποιοι από αυτούς, οι οποίοι διακρίθηκαν επί Παπανδρέου, θα ήταν άσημοι χωρίς αυτόν. Τόσο άσημοι, που δεν θα τους αναγνώριζαν οι θυρωροί των πολυκατοικιών τους. Υπάρχουν άσημοι άνθρωποι, οι οποίοι είναι ικανοί. Οι Παπανδρέου ενδιαφέρονταν πάντα για τους άσημους, οι οποίοι ήταν ταυτόχρονα άχρηστοι κι ανίκανοι.

Ας προσπαθήσει κάποιος να φανταστεί τι θα έκανε ένας Τσοχατζόπουλος στη ζωή του, αν δεν "έπεφτε" πάνω στον Παπανδρέου. Ούτε στα καφενεία δεν θα μπορούσε να διακριθεί. Ρεμάλι, τρακατζής και ψεύτης θα παρέμενε, όπως τον θυμούνται όλοι οι μετανάστες στη Γερμανία. Ας θυμηθεί κάποιος τι κατάφερε μόνος του μια ολόκληρη ζωή ο Χυτήρης. Έπρεπε να κουβαλάει την πάπια του μεγάλου τιμονιέρη στο Χέρφιλντ για να γίνει "κάποιος". Αυτοί οι άνθρωποι ήταν πάντα το μυστικό των Παπανδρέου. Το μυστικό όλων των Παπανδρέου. Από τον "γέρο της δημοκρατίας" —ο οποίος είχε πάντα γύρω του φασίστες, ταγματασφαλίτες, μοναρχικούς και όλους τους αριστερούς χαφιέδες της κρατικής ασφάλειας, στην οποία προΐστατο— μέχρι τον Γιωργάκη όλοι το ίδιο έκαναν.

Ο Ανδρέας μπορούσε να πάρει τον πιο άχρηστο άνθρωπο και να του δώσει το πιο επιθυμητό και προβεβλημένο πολιτικό πόστο. Γιατί; Για να τον ελέγχει. Για να τον εκβιάζει. Για να τον απειλεί με άμεση και ολοκληρωτική εξόντωση. Για να μην απειλείται. Έτσι κι αλλιώς η ζημιά του άχρηστου δεν τον απειλούσε τον ίδιο. Ο λαός ήταν αυτός, ο οποίος πλήρωνε τους "μαθητευόμενους" συνεργάτες των Παπανδρέου. Ο Κουλούρης έγινε υπουργός του ελληνικού κράτους μόνο και μόνο γιατί έβρισκε γκόμενες στον μεγάλο "τιμονιέρη" και βέβαια για να μην γίνει υπουργός κάποιος άλλος πιο ικανός και άρα πιο επικίνδυνος για τον Ανδρέα. Αυτό είναι το όλο κόλπο. Γι' αυτόν τον λόγο οι Παπανδρέου πάντα —εκτός όλων των άλλων— ήταν και άφιλοι. Η έννοια της φιλίας για τους Παπανδρέου είναι κάτι σαν το χάραγμα στην επιφάνεια του νερού.

Αυτό έκαναν πάντα οι Παπανδρέου και αυτό κάνει και ο Γιωργάκης. Ψάχνουν στις "λάσπες" της κοινωνίας και στη συνέχεια λειτουργούν ως συμμορία. Όπως ο Ανδρέας —για μη πολιτικούς λόγους— έκανε "παράγοντα" τον Κουλούρη, ο Γιωργάκης για ανάλογους λόγους έκανε "παράγοντα" τον Πετσάλνικο. Ο σημερινός υπερπροβεβλημένος Ραγκούσης δεν διαφέρει σε τίποτε από τον Κατσιφάρα ή τον Τσοχατζόπουλο του παρελθόντος. Μαγιονέζες σε μπιφτέκια έβαζε ο κακόμοιρος πριν τον τοποθετήσει ο Παπανδρέου υπερυπουργό. "Θεός" ο μπιφτεκάνθρωπος της Πάρου για μερικούς μήνες και μετά ...από εδώ παν κι οι άλλοι. "Θεός" μέχρι να κάνει τη βρόμικη δουλειά για το "παιντί" και μετά ...ξανά δίπλα στη φριτέζα.

Γι' αυτόν τον λόγο έκανε και αντιπρόεδρο της κυβέρνησής του τον Πάγκαλο. Τον Πάγκαλο, με τον οποίο αλληλομισούνται. Γιατί το έκανε; Γιατί οι Παπανδρέου δεν κινδυνεύουν να λερωθούν όταν κυλιούνται στις κοπριές. Γιατί ποντάρει στην αθλιότητά του. Τον εμπλέκει στην προδοσία του ΔΝΤ, γιατί ποντάρει στην ικανότητά του να σωθεί ο ίδιος. Προδίδει τον λαό και

ποντάρει στον αδίστακτο εγγονό του αρχιδωσίλογου της χώρας, για να σωθεί ο ίδιος. Αν σωθεί ο Πάγκαλος, θα σωθεί και ο ανίκανος Γιωργάκης. Το κήτος, που λέγεται Πάγκαλος, θα γίνει κανό, για να σωθεί ο Γιωργάκης. Όπως κάνει κανό ο Γιωργάκης, έτσι χειρίζεται τον Πάγκαλο. Κανείς δεν είπε ότι ο Γιωργάκης αγαπάει το κανό ...Το χρησιμοποιεί το κανό.

Αυτό το "κατακάθι" είναι η δύναμη του παπανδρείσμου ...Οι άχρηστοι, οι εγκληματίες, οι φασίστες, οι οποίοι όμως είναι εθισμένοι στην εξουσία και τη δημοσιότητα και ως εκ τούτου εκβιάζονται ...Οι ανίκανοι, οι οποίοι βλέπουν πως μόνον μέσω των Παπανδρέου μπορούν ν' αναπτύξουν ή να διαιωνίσουν τις παράλογες φιλοδοξίες τους. Αυτοί, οι οποίοι χρωστάνε τις τεχνητά "γυαλιστερές" ζωές τους στους Παπανδρέου και είναι έτοιμοι να κάνουν οτιδήποτε γι' αυτούς.

Πάνω σ' αυτόν τον παπανδρείσμό έχει χτιστεί το ΠΑΣΟΚ. Η επιτυχία του στα χρόνια της μεταπολίτευσης οφείλεται στο γεγονός που περιγράψαμε πιο πάνω. Στο γεγονός ότι οι Παπανδρέου κατόρθωσαν και του έδωσαν την ίδια "ιδιοσυχνότητα" με τον παπανδρείσμό. Αυτό είναι το ανυπέρβλητο κατόρθωμά τους. Ο παπανδρείσμός μοιάζει με τον πασοκισμό, αλλά δεν είναι ίδιοι. Όπως ο παπανδρείσμός δίνει ελπίδα στους άχρηστους και "κλείνει" πονηρά το "μάτι" στους χειρότερους, έτσι και ο πασοκισμός δίνει ελπίδα στους φτωχούς και στους αποκλεισμένους αυτής της κοινωνίας και "κλείνει" το "μάτι" στους πιο πονηρούς από αυτούς, υποσχόμενος βολέματα και διορισμούς. Αυτό τον κάνει ανίκητο.

Οι πονηροί του παπανδρείσμου δουλεύουν τους αφελείς του πασοκισμού και έχουν πάντα τη δυνατότητα να κλέβουν την κοινωνία. Οι πολλοί στηρίζουν τους λίγους πονηρούς και πάντα τους διατηρούν στην εξουσία. Οι πολλοί ψηφίζουν για "να μην γυρίσει η Δεξιά" και οι λίγοι κλέβουν ...δεξιά κι αριστερά. Οι πολλοί στηρίζουν ανιδιοτελώς τους λίγους ιδιοτελείς Τσοχατζόπουλους. ΠΑΣΟΚ είναι ο αφελής ο μεροκαματιάρης στο Πέραμα και ΠΑΣΟΚ είναι και ο Μπόμπολας. ΠΑΣΟΚ είναι ο φουκαράς, ο οποίος είχε βρει τον μπελά του από τη Χούντα και ΠΑΣΟΚ είναι και ο ΠΑΓΚΑΛΟΣ, ο οποίος είναι εγγονός αρχιδωσίλογου δικτάτορα και παρίστανε τον ΚΚΕ στην εποχή της Χούντας με σπουδές στα Παρίσια.

Κατάλαβε ο αναγνώστης τον λόγο, που ξεκινήσαμε το κείμενο με σκληρά λόγια για κάποιους από τους σημερινούς συνταξιούχους; Τα κεφάλια τους στον τοίχο πρέπει να χτυπάνε μερικοί από αυτούς, γιατί αυτοί "τάισαν" το "θηρίο". Αυτοί προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν τον θάνατο του "Γέρου", για να διαμαρτυρηθούν για τη Χούντα. Το σύνολο της αθλιότητας της μεταπολίτευσης οφείλεται σε μια κηδεία, η οποία δεν έπρεπε να γίνει με τον τρόπο που έγινε.

Όλα αυτά τα τραγικά ξεκινάνε από ένα και μόνον γεγονός. Από τη χρονική συγκυρία που έτυχε ο θάνατος του Γεωργίου Παπανδρέου. Αυτός ο ιδανικά "κατάλληλος" θάνατος ήταν αυτός, που στην πραγματικότητα εξέθρεψε το "κτήνος" του παπανδρείσμου. Προβοκάτορες του παρακράτους να τον δολοφονούσαν, δεν θα πετύχαιναν τόσο καλό timing. Αν πέθαινε νωρίτερα από τη Χούντα, μόνον οι συγγενείς του θα τον έκλαιγαν ...και αυτοί όχι σίγουρα, με τις προσωπικές επιλογές που κατά καιρούς είχε ακολουθήσει. Αν πέθαινε αργότερα, ούτε αυτοί, εφόσον είχαν φροντίσει να την "κοπνήσουν" από την Ελλάδα. Δυστυχώς για την Ελλάδα και για τους Έλληνες πέθανε ακριβώς την ώρα που δεν έπρεπε. Την ώρα που οι Έλληνες ξεπερνούσαν δειλά-δειλά το σοκ των Δεκεμβριανών και ήθελαν να "παίξουν" παιχνίδια συμβολισμού απέναντι την εξουσία.

Δυστυχώς γι' αυτούς ατύχησαν παταγωδώς. Τέτοια παιχνίδια δεν παίζεις και μάλιστα σε μια χώρα και σε μια περίοδο όπου τα πάντα είναι ελεγχόμενα. Την πάτησαν οι Έλληνες στα "Δεκεμβριανά" από τον ζωντανό Παπανδρέου και την ξαναπάτησαν στα "Χουντικά" από τον νεκρό Παπανδρέου. Το αποτέλεσμα ήταν αυτό που είδαμε. Είδε το παρακράτος ότι οι Έλληνες

ήταν έτοιμοι —για λόγους "συμβολικούς"— να υψώσουν ένα "ξόανο" αντίστασης και τους έδωσε το δικό του. Θεωρούμε βέβαιο ότι το παρακράτος της Δεξιάς, η πρεσβεία των ΗΠΑ και η Μοσάντ ήταν αυτές, που οργάνωσαν την "αντι-ιμπεριαλιστική" και "αντιχουντική" νεκρική πομπή. Τέτοια ευκαιρία πού θα την έβρισκαν;

Ας πρόσεχαν οι Έλληνες ...Μετά την απομάκρυνση εκ του ταμείου ουδέν λάθος αναγνωρίζεται. Τότε γεννήθηκε η παπανδρεϊκή "λερναία ύδρα". Ένας Παπανδρέου θαβόταν και κάποιοι άλλοι "γεννιούνταν" αναπάντεχα. Ο ξεχασμένος και τιποτένιος Ανδρέας την ίδια στιγμή αύξησε τις "μετοχές" του. Εκεί που θα παρέμενε για πάντα στις ΗΠΑ ως ένας μεροκαματιάρης της διδασκαλίας των ιδιωτικών επιχειρήσεων, που παριστάνουν τις οικονομικές σχολές, ξαφνικά έγινε ο "υιός του συμβόλου". Ο "χρισμένος διάδοχος" του ηγέτη της δημοκρατικής παράταξης. Αυτόν διαδέχθηκε ο Γιώργος, που σε άλλη περίπτωση θα έπρεπε να ζει κάπου στο Illinois ως Jeffrey, βγάζοντας φωτοτυπίες σε κάποιο υπόγειο της Goldman Sachs. Ο Fotojef του ισογείου, όπου θα δούλευαν οι πικραμένοι της εταιρείας.

Όμως, εξαιτίας εκείνης της κηδείας, δεν κύλησαν τα πράγματα στη φυσιολογική τους "κοίτη". Εξαιτίας εκείνης της κηδείας στήθηκε το σκηνικό της φασιστικής μεταπολίτευσης. Το σκηνικό, το οποίο είχε ως θεμέλιό του τον παπανδρεϊσμό. Τον παπανδρεϊσμό, ο οποίος στο όνομα της ελευθερίας υπηρετούσε την ανομία. Τον παπανδρεϊσμό, ο οποίος στο όνομα της δημοκρατίας υπηρετούσε την αναξιοκρατία. Τον παπανδρεϊσμό, ο οποίος στο όνομα της γενναιότητας υπηρετούσε την αλητεία. Τον παπανδρεϊσμό, ο οποίος στο όνομα των κοινωνικών διεκδικήσεων υπηρετούσε την κομματική αρπαγή.

Αυτά τα μόνιμα συμφέροντα δίνουν μόνιμα χαρακτηριστικά και στον παπανδρεϊσμό. Γι' αυτόν τον λόγο ο παπανδρεϊσμός δεν αλλάζει. Διαιωνίζεται ίδιος κι απaráλλαχτος μέσα στον χρόνο. Τα ίδια κάνουν όλοι οι Παπανδρέου και έτσι φτάσαμε στις ημέρες του ΔΝΤ. Απλά ο γέρος το έκανε με τα όπλα των Εγγλέζων, ο Ανδρέας το έκανε με το θράσος του αλητάμπουρα και ο Γιωργάκης το κάνει με την αφέλεια του βλάκα. Όμως, όλοι κάνουν το ίδιο πράγμα. Εγκληματούν ή παρανομούν ή εξαπατούν, δημιουργώντας συνθήκες συλλογικής συνενοχής και αυτήν εκμεταλλεύονται. Τα "καμώματα" δηλαδή του "θλιβερού" Γεωργίου τα ακολούθησαν τα καμώματα του "μάγκα" Ανδρέα και εξακολουθούν να επαναλαμβάνονται και από τον "βλάκα".

Αναλαμβάνουν την εξουσία και από εκεί και πέρα κυβερνούν αυτοί, οι οποίοι θα επιλεγούν ως "αυλή". Το "κατακάθι" της αρεσκείας τους. Το "κατακάθι", που με τη δική τους εξουσία θα αναγορεύσουν σε άσπιλο "ιερατείο". Ο Γεώργιος Παπανδρέου παρέδωσε τα πάντα σε δωσίλογους και φασίστες, για τους οποίους ο ίδιος εξέδιδε τα "πιστοποιητικά" πατριωτισμού και δημοκρατικότητας. Τα ανάλογα έκανε και ο Ανδρέας με αντίστοιχα πιστοποιητικά "αντιχουντικής" δραστηριότητας. Με άλλοθι τον γρήγορο "εκδημοκρατισμό" παρέδωσε τη χώρα σε όλα τα λαμόγια της κοινωνίας, οι οποίοι μετά από τριάντα χρόνια κλοπής και ελέω κράτους έγιναν οι σημερινοί μεγιστάνες "διαπλεκόμενοι". Το ίδιο κάνει μετά από τριάντα χρόνια και ο Γιωργάκης.

Ο Γιωργάκης, έχοντας πάρει τα "δικαιώματα" του τοπικού "νομάρχη" της Νέας Τάξης, μοιράζει κι αυτός "πιστοποιητικά". Φτιάχνει κι αυτός —ως γνήσιος Παπανδρέου— την "αυλή" του. Την "αυλή", που θα κυβερνήσει για λογαριασμό του. Το "κατακάθι", που θα τον εξυπηρετήσει στον δικό του παπανδρεϊσμό. Διαχωρίζει κι αυτός τους Έλληνες σε "μοντέρνους" "πράσινους" "κοσμοπολίτες" και σε "καθυστερημένους" "εθνικιστές" και "υπανάπτουκτους". Με "άλλοθι" αυτήν τη νέα "ιδεολογία" επαναλαμβάνει τα ίδια πράγματα που έκαναν και οι πρόγονοί του. Υπακούει στις νέες εντολές των παλαιών αφεντικών. Αυτά τα ξένα αφεντικά τού δίνουν εντολές για το τι πρέπει να κάνει, προκειμένου να "μεταλλάξουν" τον λαό, ώστε να

προσαρμοστεί αυτός στην Νέα Τάξη. Να ευθυγραμμιστεί με τον "διεθνισμό" και τον "κοσμοπολιτισμό", που πρεσβεύει ο τοπικός "αντιπρόσωπος" Γιωργάκης.

Απλά πράγματα. Νέα "αφεντικά" πήραν στα χέρια τους τη χώρα, για να κυβερνήσει ο νέος Παπανδρέου. Τους φασίστες και τους δωσίλογους του παππού τους ακολούθησαν οι απατεώνες και τα λαμόγια του πατέρα, για να φτάσουμε σήμερα στις "αδερφές" ...στους "πράσινους" και τους "ροζ" του Γιωργάκη. Ο παπανδρεϊσμός για άλλη μια φορά είχε αποδείξει την αποτελεσματικότητά του. "Ξυνόταν" στον πάτο της κοινωνίας και διέπρεπε.

Την αξία του παπανδρεϊσμού την είχαν αντιληφθεί εγκαίρως από τις ξένες πρεσβείες και γι' αυτό επένδυσαν πάνω του. Γιατί είχε αξία και άρα "επενδυτικό" ενδιαφέρον; Γιατί δημιουργούσε συνθήκες πώλωσης. Ήταν τόσο ακραία τα συναισθήματα, που προκαλούσε ο εκάστοτε άθλιος Παπανδρέου, που στο τέλος παγίδευαν αυτούς που τα εξέφραζαν. Όσο έξυπνος κι αν είσαι, όσο μορφωμένος κι αν είσαι, δεν υπάρχει περίπτωση να μην παγιδευτείς από τον παπανδρεϊσμό. Γιατί; Γιατί είναι "παιχνίδι" ...και το παιχνίδι πωρώνει. Το "παιχνίδι" συνδέεται με τα ένστικτα ...και τα ένστικτα είναι κακοί σύμβουλοι ...Τα ένστικτα "καταπίνουν" τη λογική και την ευφυΐα. Αυτοί, οι οποίοι έδιναν στους Παπανδρέου την εξουσία, γνώριζαν ότι με αυτόν τον τρόπο θα προκαλούσαν τις εξελίξεις ενός παιχνιδιού. Δράση και αντίδραση.

Σ' αυτό το σημείο μπορεί να καταλάβει ο αναγνώστης πώς λειτουργεί στο σύνολό της η φασιστική μεταπολίτευση. Μπορεί να καταλάβει όλα τα "μυστήριά" της. Τα "μυστήρια", τα οποία ξεκινάνε από τη "μεταγραφή" του Αποστάτη στη Δεξιά μέχρι το σημερινό ΔΝΤ και την "αναπάντεχη" στήριξη του Γιωργάκη από τον Αποστάτη.

Από τη στιγμή που οι ξένες πρεσβείες αποφάσισαν να στηρίξουν τον Ανδρέα και να τον επιβάλουν στην εξουσία, στην πραγματικότητα αναλάμβαναν τον έλεγχο της μεταπολίτευσης. Ο φασισμός της μεταπολίτευσης ήταν θέμα χρόνου να επιβληθεί. Απλά δεν θα ήταν ο φασισμός των δογματικών του φασισμού, αλλά ο φασισμός των ανάξιων, οι οποίοι θα υπηρετούσαν κάθε εξουσία, προκειμένου να μην ξεβουλευτούν. Ο φασισμός των άχρηστων, οι οποίοι, εξαιτίας μέσων και γνωριμιών, εξασφάλισαν κρατικά πόστα και νόθευσαν την κοινωνική λειτουργία. Ο φασισμός των ανικάνων, που, προκειμένου να μην αλλάξουν οι συνθήκες που τους βόλευαν, συνέθεσαν μια τεράστια συμμορία, η οποία είχε όφελος από την αναξιοκρατία.

Αυτή ήταν η ιδιομορφία της μεταπολίτευσης και εκεί διέφερε από τη Χούντα. Οι ιδεολογίες άρχισαν να υποχωρούν και οι όροι τους ν' αλλάζουν. Οι γενικότητες των ιδεολογιών δεν υπήρχαν πλέον. Δεν υπήρχε πλέον το ιδεολογικό δόγμα, αλλά η κομματική πειθαρχία. Δεν υπήρχε το κοινωνικό δίκιο, αλλά το κομματικό δίκιο. Δεν υπήρχε η κοινωνική κατάκτηση, αλλά η κομματική κατάκτηση. Δεν υπήρχε η αξιοκρατία, αλλά το βόλεμα ...Εμείς οι "πράσινοι" και εσείς οι "γαλάζιοι". Οι ιδεολογίες έγιναν απλά "άλλοθι" και "κουστούμια" των μονομάχων.

Το "παιχνίδι" της εξουσίας χώρισε την κοινωνία κάθετα και τα κόμματα μοιράστηκαν τα μέρη της. Εξέφραζαν δήθεν διαφορετικούς "λόγους", αλλά στην πραγματικότητα ήταν όμοια μεταξύ τους, εφόσον διεκδικούσαν για λογαριασμό τους τα ίδια πράγματα με την ίδια λογική και με τους ίδιους ανθρώπους. Ό,τι κόσμο είχε το "σοσιαλιστικό" κόμμα, είχε και το "καπιταλιστικό". Για ό,τι αγωνίζονταν οι δήθεν "σοσιαλιστές", αγωνίζονταν και οι δήθεν "καπιταλιστές". Όλοι "κρατιστές", διεκδικώντας μια θέση στο δημόσιο και όλοι του ελεύθερου ανταγωνισμού, αναγώνοντας όμως την κομματική ταυτότητα σε υπέρτατο προσόν.

Αυτοί ήταν οι όροι του φασισμού της μεταπολίτευσης και η "ιδεολογία" αυτού του φασισμού ήταν ο "παπανδρεϊσμός". Αυτός άνοιγε τους "δρόμους", που ακολουθούσαν οι υπόλοιποι. Αυτός βόλευε τους "πρασινοφρουρούς", για να μαθαίνουν οι άλλοι πώς πρέπει να βολεύουν τα "γαλάζια παιδιά", ώστε να διαιωνίζεται το παιχνίδι. Το "δόγμα" Παπανδρέου. Υπό αυτούς τους

όρους του νέου παιχνιδιού της μεταπολίτευσης μετακινήθηκε και ο Αποστάτης στη Δεξιά. Απλά πράγματα. Τα παιχνίδια παίζονται από ομάδες και οι ομάδες συντίθενται από παίκτες. Ένας "βρόμικος" παίκτης μπορεί να είναι καλός παίκτης για τους στόχους της ομάδας. Τέτοιος βρόμικος παίκτης ήταν ο Μητσοτάκης. Η "μεταγραφή" του "αρχηγού" Καραμανλή, για να παίξει "μαν του μαν" τον Ανδρέα.

Από τη στιγμή που τα κόμματα δεν αντιπροσώπευαν ιδεολογίες, παρά συμφέροντα, μετατράπηκαν σε ομάδες. Η κυρίαρχη ομάδα του Ανδρέα, η οποία έκανε πλούσιους και διάσημους τους παπανδρεϊστές και βόλευε με τον τόνο τους ΠΑΣΟΚους στο δημόσιο, ήταν αυτή η οποία "σκόραρε" και απέναντί της είχε την ομάδα της ΝΔ, η οποία ακολουθούσε "καταϊδρωμένη". Ήθελε κι αυτή να "σκοράρει", αλλά δεν μπορούσε να συναγωνιστεί τους παπατζήδες. Τα spineless ήταν ανίκητα. Γι' αυτό αναγκάστηκε η ΝΔ να κάνει μεταγραφές τύπου Μητσοτάκη. Έτσι σώθηκε πολιτικά ο Μητσοτάκης. Χάρη στον παπανδρεϊσμό και στην εξειδίκευσή του υπάρχει σήμερα η οικογένειά του.

Τριάντα χρόνια κράτησε αυτό το "δούλεμα". Ένα "δούλεμα", το οποίο επαναλαμβανόταν το ίδιο κι απaráλλαχτο. Λίγες ημέρες πριν τις εκλογές ...ιδεολογικού τύπου συνθηματολογία —για να πολωθεί ο κόσμος και να ενεργοποιηθούν τα ταξικά ένστικτα— και μετά ...από δω παν κι οι άλλοι. Λόγια μεγάλα στα μπαλκόνια και όλοι ν' "αλληθωρίζουν" προς τις υποσχόμενες παροχές ..."Ο λαός δεν ξεχνά τι σημαίνει Δεξιά, ...αλλά "θυμήσου" για εκείνη τη θέση που λέγαμε". Τα άθλια υποκείμενα είχαν φέρει την κατάσταση στα μέτρα τους. Μας είχαν κάνει σαν τα μούτρα τους.

Με το ιδεολογικό "κάλυμμα" κάποιας κομματικής σημαίας όλοι οι Έλληνες έτρεχαν πίσω από το "καρώτο" ενός βολέματος. Ένα "καρώτο", το οποίο πότε κρατούσε στα χέρια του το ΠΑΣΟΚ και πότε η ΝΔ. Τότε έγιναν όλα τα εγκλήματα. Τότε θύτες και θύματα συμμετείχαν στις ίδιες αθλιότητες, για να μπορεί σήμερα ένα κτήνος, όπως ο Πάγκαλος, να λέει ότι "μαζί τα φάγαμε". Για να μην απειλούνται οι φασίστες από τη Δημοκρατία, ξόδευαν τόνους χρήματος. Για να κερδίζουν τα κτήνη εκλογές, δανείζονταν υπέρογκα ποσά από όλους τους τοκογλύφους της Γης. Για να κερδίζουν τα κτήνη εκλογές, βόλευαν στο δημόσιο χιλιάδες υπεράριθμα παράσιτα. Μέχρι και ο ελεεινός Σημίτης μας δούλεψε. Μέχρι κι αυτό το ερπετό εκμεταλλεύτηκε τον παπανδρεϊσμό. Τώρα ήρθε ο λογαριασμός.

Οι τοκογλύφοι, οι οποίοι μας δάνειζαν στις δεκαετίες της μεταπολίτευσης, θέλουν τα χρήματά τους πίσω και μάλιστα με τον τόκο. Σε ποιον θ' απευθυνθούν; Στον δικό τους άνθρωπο. Στον πιο αυθεντικό εκφραστή του παπανδρεϊσμού. Στον Γιώργο Παπανδρέου. Στο "πουλέν" του Σόρος και της Ολντμπράιτ. Ήρθε η ώρα να ρευστοποιήσουν το δικό τους κεφάλαιο στην Ελλάδα. Εφόσον η μεταπολίτευση δεν μπορεί πλέον να εξασφαλίσει τους πόρους, ώστε να συνεχίσει το ίδιο πολυέξοδο "πάρτυ", θα την "ρευστοποιήσουν". Εν ανάγκη θα "ξεπουλήσουν" ακόμα και τον παπανδρεϊσμό, προκειμένου να πάρουν τα χρήματά τους πίσω. Την Ελλάδα, ως κράτος, δεν τη φοβούνται, γιατί θεωρούν ότι, αν τη βυθίσουν στα χρέη, θα την ελέγχουν με τα δάνεια. Οι "δοσάδες" του ΔΝΤ θα την ελέγχουν και δεν θα έχουν την ανάγκη των Παπανδρέου ή των Καραμανλήδων.

Για να το πετύχουν αυτό, έκαναν το εξής απλό. "Απέλυσαν" τον δικό τους Καραμανλή, για ν' αναλάβει ο δικός τους Γιωργάκης. Απέσυραν το "μπαούλο" και στη θέση του έβαλαν τον "καναπέ". Γιατί ήταν αυτό απαραίτητο; Γιατί μόνον ο παπανδρεϊσμός μπορεί να ξεπουλήσει τη χώρα, χωρίς να ξεσπάσει επανάσταση. Αν ο Καραμανλής επιχειρούσε να μας βάλει στο ΔΝΤ, ακόμα θα "κρεμόταν" στην Πλατεία Συντάγματος. Κατάλαβε ο αναγνώστης τι λέμε; Κατάλαβε ο αναγνώστης τι ακριβώς μπορούσε να πουλήσει η οικογένεια Παπανδρέου και τι ενδιέφερε ν' αγοράσουν όλοι οι τοκογλύφοι;

Απλά το δύσκολο και το επικίνδυνο του εγχειρήματος μάς δίνει τη βεβαιότητα ότι αυτό δεν έγινε δωρεάν. Όπως είπαμε και σε άλλο σημείο, βλάκα θεωρούμε τον Γιωργάκη και όχι ηλίθιο. Γνώριζε τους κινδύνους και τα ρίσκα μιας τέτοιας πράξης και είναι βέβαιο ότι ζήτησε το "κατιτίς" του. Από το Καστελόριζο μάς ανακοίνωσε την παράδοσή μας στο ΔΝΤ. Θεωρούμε κάτι παραπάνω από βέβαιο ότι οι Παπανδρέου τα "πήραν", για να μας βάλουν στο ΔΝΤ. Με τις τιμές της "πιάτσας" εκτιμούμε ότι πήραν το λιγότερο 2,5 δις ευρώ ...Το "νόμιμο" ποσοστό επί του ποσού, που θα εξασφάλιζαν στους τοκογλύφους.

Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για δυνατότητα άμεσης ρευστοποίησης του μεριδίου της οικογένειας στην εξουσία. Η οικογένεια, γνωρίζοντας πάντα τον ρόλο της στην Ελλάδα, είχε πάντα έτοιμη τη "βαλίτσα" στην αποθήκη. Είχε πάντα έτοιμο ένα plan-B', προκειμένου να εγκαταλείψει τη χώρα με κέρδος και όχι με ζημιά. Γνωρίζοντας λοιπόν να εξυπηρετεί τα πολιτικά της συμφέροντα —και όχι μόνον—, φρόντισε από πολύ νωρίς να περάσει τον παπανδρεϊσμό στα πιο κομβικά σημεία της κοινωνικής λειτουργίας. Στα σημεία εκείνα, που θα της επέτρεπαν να ελέγχει τις αντιδράσεις της κοινωνίας, προκειμένου να εξυπηρετεί τους εχθρούς της. Στα σημεία εκείνα, που θα έδιναν "αδράνεια" στην κοινωνία, μέχρι οι εχθροί της να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά τους χωρίς αντιδράσεις ή να κερδίσουν χρόνο χωρίς πίεση. Γι' αυτόν τον λόγο η οικογένεια φρόντισε να ελέγχει τον συνδικαλισμό στην Ελλάδα. Τον έλεγχε κι εξακολουθεί να τον ελέγχει απόλυτα. Στη ΓΣΕΕ και στον "πράσινο" συνδικαλισμό πρέπει ν' αναζητήσει κάποιος τη δυνατότητα της οικογένειας Παπανδρέου να προδώσει τους Έλληνες και να ξεπουλήσει τη χώρα.

Αυτό είναι το όλο μυστικό της σημερινής κατάστασης. Γι' αυτόν τον λόγο η Ελλάδα παραδόθηκε στο ΔΝΤ και δεν άνοιξε "ρουθούνι". Κάποιοι συνδικαλιστές "χρωστούσαν" στην οικογένεια και ξεπλήρωσαν τα προσωπικά τους χρέη με τις συντάξεις και τους μισθούς των υπόλοιπων Ελλήνων. Χρωστούσαν στην οικογένεια την ύπαρξή τους. Ακόμα και τη χοληστερίνη τους σ' αυτήν την οικογένεια τη χρωστάνε. Στην οικογένεια, η οποία τους παρέλαβε κατακάθια της κοινωνίας και τους έκανε μεγαλοπαράγοντες της κοινωνίας. Κατακάθια ...όπως ο Κανελλόπουλος, ο Πρωτόπαπας, ο Πολυζωγόπουλος ή ο σημερινός Παναγόπουλος.

Αυτά τα σκουπίδια —χωρίς εισαγωγικά— της κοινωνίας είναι που πρόδωσαν τους Έλληνες. Αυτοί, οι οποίοι ανέλαβαν το πρακτικό μέρος της σημερινής προδοσίας, που μας οδήγησε στην κατοχή του ΔΝΤ. Χωρίς αυτούς κανένας Γιωργάκης δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτε. Χωρίς αυτούς κανένας Γιωργάκης δεν θα μπορούσε να κόψει συντάξεις εκατομμυρίων εργαζομένων. Χωρίς αυτούς κανένας Γιωργάκης δεν θα ψήφιζε κανένα ΔΝΤ. Αν τα συμφέροντα των εκατομμυρίων εργαζομένων, οι οποίοι είναι ταυτόχρονα και πολίτες, αντιπροσωπεύονταν από πραγματικούς εκφραστές των συμφερόντων τους και όχι από πουλημένους επαγγελματίες συνδικαλιστές, τώρα η κυβέρνηση θα είχε ανατραπεί και κάποιος θα είχε πάει φυλακή.

Το πόσο προδότες είναι αυτοί οι υπάνθρωποι του συνδικαλισμού το καταλαβαίνει κανείς, βλέποντας τον σημερινό αγώνα των ιδιοκτητών φορτηγών Δ.Χ.. Αυτοί οι ιδιοκτήτες, παρ' όλο που είναι μόνον μερικές χιλιάδες, αγωνίζονται σκληρά και απειλούν πραγματικά την κυβέρνηση με τον αγώνα τους. Γιατί; Γιατί αγωνίζονται πραγματικά για τα συμφέροντά τους και οι εκφραστές αυτών των συμφερόντων δεν είναι επαγγελματίες συνδικαλιστές. Τη διαχείριση των συμφερόντων τους την έχουν αναλάβει οι ίδιοι και δεν την έχουν παραδώσει σε εργολάβους του παπανδρεϊσμού.

Αν μερικές χιλιάδες επαγγελματιών, που θίγονται, μπορούν να "ταρακουνήσουν" μια κυβέρνηση, φαντάζεται κάποιος πόσο μεγάλη είναι η "προσφορά" ενός Παναγόπουλου, για να περάσει εν πλήρη ηρεμία η "σφαγή" εκατομμυρίων επαγγελματιών. Φαντάζεται κάποιος επίσης και πόσο "αξίζει" αυτή η "προσφορά" του. Δεκάδες εκατομμύρια ευρώ ...με βάση τις τιμές της

"πιάτσας". Άξιος του μισθού του είναι ο Παναγόπουλος, ο οποίος καθήλωσε τη μεγαλύτερη κοινωνική τάξη στην αδράνεια και τη μοιρολατρία. Ο άνθρωπος είναι μάγος. Στέρησε τις συντάξεις από φτωχούς ανθρώπους, οι οποίοι δεν έχουν άλλο τρόπο για να επιβιώσουν και δεν τους άφησε το παραμικρό περιθώριο αντίδρασης ...Ο σαπιοκοιλιάς της ΓΣΕΕ του παπανδρεϊσμού.

Είμαστε απολύτως βέβαιοι πως υπάρχουν κρυφές συμφωνίες μεταξύ του Γιώργου και των προδοτών της ΓΣΕΕ και κυρίως του Παναγόπουλου. Του Παναγόπουλου, ο οποίος γνωρίζει με τον πιο απόλυτο τρόπο το πώς λειτουργεί το τραπεζικό σύστημα. Είμαστε απολύτως βέβαιοι ότι τα "πήρε". Είμαστε βέβαιοι πως υπάρχουν χρήματα σε μυστικούς λογαριασμούς του σε ξένες τράπεζες. Πολλά χρήματα στα ονόματα όλων των σαπιοκοιλιάδων τύπου Παναγόπουλου. Γιατί είμαστε τόσο βέβαιοι; Για τον ίδιο λόγο που είμαστε βέβαιοι ότι τα "πήραν" οι Παπανδρέου. Γιατί ρισκάρουν πολλά πράγματα αυτοί οι προδότες. Ρισκάρουν μάλιστα από μια θέση, την οποία ο κόσμος τη βλέπει με καχυποψία και δεν είναι διατεθειμένος να της συγχωρέσει το οποιοδήποτε ατόπημα. Στους συνδικαλιστές ο λαός δεν είναι διατεθειμένος να συγχωρέσει το παραμικρό. Ακόμα και το ψωμί που τρώνε ...το λυπάται.

Αυτά τα έχουν αγοράσει οι Παπανδρέου και αυτά τώρα "ρευστοποιούν". Τα έχουν αγοράσει πανάκριβα ...δυστυχώς με το δικό μας χρήμα. Οι συνδικαλιστές ήταν απόλυτα χρήσιμοι και βέβαιοι πανάκριβοι για τον παπανδρεϊσμό. Γι' αυτόν τον λόγο οι προδότες του συνδικαλισμού "αποζημιώνονται" από την εξουσία με βαρβάτες "αποζημιώσεις". Ας ψάξει κάποιος το πώς ανταμείβουν οι Παπανδρέου τους υπαλλήλους τους.

Ο Κανελλόπουλος —σε εποχές πιο "ειρηνικές"— αποζημιώθηκε με θέση κηφήνα στη Unisef. Ο Πρωτόπαπας αποζημιώθηκε με υπουργοποίησή του και μόνιμη βουλευτοποίησή του. Ο Πολυζωγόπουλος αποζημιώθηκε με "προεδρίες" σε ινστιτούτα εργασίας τύπου ΟΚΕ. Όλοι αυτοί, όπως βλέπουμε, ανήκαν στην "περιουσία" της οικογένειάς Παπανδρέου. Αυτούς χρησιμοποίησε η οικογένεια, για να "κυβερνά" τον τόπο.

Σήμερα, που αυτόν τον τόπο τον προδίδει και πάλι στους ίδιους καταφεύγει. Αυτή είναι η προδοσία του Γιώργου. Η απόλυτη έκφραση του παπανδρεϊσμού. Εκμεταλλεύεται την αφέλεια της βάσης των ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ. Αυτών, οι οποίοι άλλα ψήφισαν και άλλα τους βγήκαν. Αυτό έγινε. Στην πραγματικότητα δεν μιλάμε πλέον για κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, αλλά για κυβέρνηση εξαιτίας του ΠΑΣΟΚ. Δεν μιλάμε για κυβέρνηση η οποία εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ανθρώπων του ΠΑΣΟΚ, αλλά για κυβέρνηση η οποία εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ανθρώπων του ΔΝΤ.

Η σημερινή "σχιζοφρένεια", που χαρακτηρίζει το ΠΑΣΟΚ ως μηχανισμό, σ' αυτήν τη διαφορά οφείλεται. Γι' αυτόν τον λόγο δεν υπάρχει "ομοιογένεια" μεταξύ της κυβερνητικής ομάδας και της κοινοβουλευτικής ομάδας. Γι' αυτόν τον λόγο τον "επίσημο" Σγουρό τον απειλεί ο "ανεπίσημος" Δημαράς. Διασπάστηκε ο "πυρήνας" του ΠΑΣΟΚ από τον "κορμό" του. Οι προδότες και διεφθαρμένοι παπανδρεϊστές θα γίνουν πλούσιοι και στη συνείδηση του υπόλοιπου λαού θα τα χρεωθούν όλα οι αφελείς και άσχετοι ΠΑΣΟΚΟΙ. Αυτήν την εντολή έλαβε ο Γιώργος και αυτήν εκτελεί. Έτσι ρευστοποιεί την οικογενειακή του περιουσία.

Πληρώνει τον πιστό παπανδρεϊκό πυρήνα και χρεώνει τη ζημιά σε όλους τους υπόλοιπους. Μπόμπολες, Ψυχάρηδες, Λοβέρδοι, Παπακωνσταντίνου και συνδικαλιστές θα γίνουν απείρως πλουσιότεροι λόγω ΔΝΤ, είτε λεηλατώντας το κράτος είτε παίρνοντας μίζες και οι υπόλοιποι θα βυθιστούν στην απόλυτη φτώχεια ...Όλοι οι υπόλοιποι ...μηδενός εξαιρουμένου. Ακόμα και οι παλιοί φανατικοί "πρασινοφρουροί", οι οποίοι μέχρι τώρα νόμιζαν ότι θα είναι βολεμένοι επ'

άπειρον ελέω κράτους. Αυτοί τώρα θα πληρώσουν από τις συντάξεις τους τα χρόνια του βολέματος της μεταπολίτευσης.

Ό,τι τους έδωσε αυθαίρετα ως δημοσίους υπαλλήλους το ΠΑΣΟΚ της μεταπολίτευσης, θα τους το πάρει πίσω από τις συντάξεις το ΠΑΣΟΚ του ΔΝΤ. Ό,τι έδωσε ο παπανδρεϊσμός του Κουλούρη, θα τα πάρει πίσω ο παπανδρεϊσμός του Βαλιανάτου. Αυτά, τα οποία ο Ανδρέας επί δεκαετίες τούς τα πρόσθετε "ψίχουλο-ψίχουλο" στα "σακούλια" τους, τους τα πήρε ο Γιωργάκης σε μια στιγμή και σε ένα "κομμάτι".

Το βραβείο Quadriga "The Power of Veracity" και η επόμενη ημέρα της μεταπολίτευσης.

Από τη στιγμή που μπήκαμε "επιτυχώς" στο ΔΝΤ, θα έπρεπε αυτοί, οι οποίοι μας έβαλαν, να σκεφτούν και την επόμενη ημέρα ... Την επόμενη ημέρα, για να επιβιώσει ο σχεδιασμός τους και ν' αποκτήσει χρηστική αξία για το μέλλον. Η οικογένεια Παπανδρέου θα έπρεπε να προστατευτεί, ώστε να μπει σε κατάσταση "αναμονής και διαθεσιμότητας" μέχρι να την ξαναχρειαστούν. Μαζί μ' αυτήν θα έπρεπε να προστατευτούν και όλοι οι υπόλοιποι που βοήθησαν και κυρίως ο Μητσοτάκης. Ο Μητσοτάκης, ο οποίος έβαλε τη Ντόρα και βέβαια και τον γαλατά του ΛΑΟΣ να ψηφίσουν υπέρ του ΔΝΤ.

Είναι δεδομένο ότι και οι δύο αυτές οικογένειες θέλουν προστασία, γιατί διαφορετικά θα χαθούν. Η οικογένεια Παπανδρέου θέλει προστασία, γιατί μετά το ΔΝΤ λίγες θα είναι οι μέρες του Γιωργάκη ... Εκ των δεδομένων. Ταυτόχρονα, δεν υπάρχει ηλικιακά "κοντά" ένας άλλος Παπανδρέου να διακριθεί, τρώγοντας τα "περιπτώματα" του προηγούμενου. Δεν υπάρχει ένας διάδοχος Spineless με ανιάτο Αλτσχάιμερ, για να βγει στα μπαλκόνια και να καταγγέλλει το ΔΝΤ. Υπάρχει μεγάλο ηλικιακό "χάσμα", που, αν δεν "γεφυρωθεί", θα χαθεί η οικογένεια. Ο Γιωργάκης δεν μπορεί να επιβιώσει στην ελληνική πολιτική σκηνή μετά την προδοσία του και η κόρη του, που θα μπορούσε να τον διαδεχθεί, είναι ακόμα πολύ μικρή.

Τα ανάλογα προβλήματα έχει και η οικογένεια Μητσοτάκη. Μετά το πρωτοφανές στραπάτσο που υπέστη στις εσωκομματικές εκλογές της ΝΔ, δεν μπορεί να επιβιώσει. Τα έχουν δοκιμάσει όλα. Λίγες ημέρες πριν γραφεί αυτό το κείμενο, προσπάθησαν ν' ανοίξουν κάποιους "διαύλους" επικοινωνίας με τη ΝΔ, αλλά μάταια. Προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν τον παπανδρεϊσμό, για να ενεργοποιήσουν τα "ένστικτα" της Δεξιάς, αλλά δεν "τσίμπησαν" οι ενδιαφερόμενοι. Μίλησαν για τον υπερπάντων αγώνα της παράταξης εναντίον του Παπανδρέου, αλλά δεν άκουσαν αυτά τα οποία ήθελαν. Έβαλαν τον Κεφαλογιάννη, τον Σπηλιωτόπουλο και άλλους "παπαγάλους" να μιλήσουν για ανάγκη "πανστρατιάς", αλλά οι "πόρτες" της ΝΔ όχι μόνον δεν άνοιξαν, αλλά οι σαμαρικοί έβαλαν και "μπαούλα" από πίσω τους.

Ούτε "ζωγραφιστή" δεν θέλουν να δουν τη Ντόρα, τον πατέρα της και τη συμμορία τους. Έχει χαθεί κάθε ψυχική επαφή μεταξύ του μητσοτακαϊκού και της ΝΔ ... Του συνόλου της ΝΔ. Είναι προφανές ότι η παλαιά "μεταγραφή" της ΝΔ δεν έχει μέλλον στην "ομάδα". Δεν τους θέλει ούτε ο νέος "προπονητής" ούτε οι "συμπαίκτες" ούτε οι οπαδοί. Ποια λοιπόν είναι η έσχατη λύση επιβίωσής τους; Τι συμβαίνει όμως με τους περιπλανώμενους "μισθοφόρους"; Φεύγουν από τη μία "ομάδα", για να καταλήξουν σε μια άλλη. Την οποιαδήποτε άλλη. Τους ενδιαφέρει η κόντρα ή η αντιπαλότητα μεταξύ των ομάδων, που μπορούν να τους προσλάβουν; Είχε ενδοιασμό ο Λέτο να φύγει από τον Ολυμπιακό και να πάει στον "αιώνιο" αντίπαλο Παναθηναϊκό; Μισθοφόρος είναι και όχι οπαδός. Όποιος τον πληρώνει, εκεί πάει. Κάτι αντίστοιχο σκέφτονται και στο μητσοτακαϊκό. Γι' αυτόν τον λόγο άλλαξαν τακτική.

Η εμφάνιση του Μητσοτάκη στο γνωστό Μεγαλο κανάλι του Κολεγίου και της Διαπλοκής ήταν μια "δήλωση". Ο άνθρωπος βγήκε ν' ανακοινώσει ότι είναι "ελεύθερος" και άρα όποιος ενδιαφέρεται μπορεί να τον "αγοράσει". Δυστυχώς γι' αυτόν ακολουθεί την πιο εξευτελιστική επιλογή. Αφού κατόρθωσε το ακατόρθωτο ...και ήταν ο απόλυτος έλεγχος της Δεξιάς, αρκούσε μια χαζή επιλογή της Ντόρας, για να "γκρεμιστούν" από τον θρόνο τους. Εκεί που η οικογένεια βρισκόταν καβάλα στο "άλογο", τώρα βρίσκεται ακριβώς κάτω από τον ... "κώλο" του. Αναγκάζεται τώρα να "γλύφει" εκεί όπου επί σαράντα χρόνια "έφτυνε". Αναγκάζεται τώρα να "γλύφει" έναν Παπανδρέου ...και μάλιστα τον πιο χαζό.

Είναι προφανές ότι άρχισε μια νέα μεταγραφική περίοδος για την εποχή μετά τη μεταπολίτευση. Αντιλαμβανόμενος ο πονηρός πλην "ξεπουπουλιασμένος" Μητσοτάκης τα δεδομένα, επιχειρεί να μιμηθεί στην πραγματικότητα τον εαυτό του. Γνωρίζει τις ανάγκες του Παπανδρέου και εκεί ποντάρει. Τον στηρίζει στην επιλογή του ΔΝΤ και ταυτόχρονα κατηγορεί τον Σαμαρά, όχι επειδή ο Γιώργος έχει ανάγκη κάτι τέτοιο στην παρούσα στιγμή, αλλά για να του δώσει το άλλοθι να τον "αγοράσει" για την αντιδεξιά "ειδικότητά" του.

Κατάλαβε ο αναγνώστης τι λέμε; Όπως κάποτε "εξαγοράστηκε" από τη Δεξιά ως ειδικός "παίκτης", για να παίξει τον "αντιανδρέα", τώρα κάνει πρόταση στον γιο του Αντρέα να τον "αγοράσει" ως δήθεν "αντισαμαρά" και "αντιδεξιό". Γιατί λέμε δήθεν; Γιατί δεν έχει αυτήν την ανάγκη ο Παπανδρέου και οι πίσω από αυτόν. Άλλα πράγματα έχουν ανάγκη και αυτά δεν συζητούνται δημόσια. Για άλλα πράγματα έχει ανάγκη ο Γιωργάκης έναν "παίκτη" όπως τον Μητσοτάκη. Ποια είναι αυτά; Το χρονικό "κενό", για παράδειγμα, το οποίο μεσολαβεί μεταξύ μιας αποχώρησης του Παπανδρέου, μέχρι να "ωριμάσει" η κόρη του και να δοκιμάσει τη διαδοχή. Αυτό το "κενό" είναι κάτι παραπάνω από δέκα χρόνια.

Αυτό το "κενό" μπορεί ν' αναλάβει να το διαχειριστεί ο ικανός Μητσοτάκης. Το έχει κάνει και στο παρελθόν —και άρα αποδεδειγμένα μπορεί να το επαναλάβει—, όταν με την άδεια του Καραμανλή ανέλαβε την αρχηγία της ΝΔ με τη δέσμευση να κρατήσει "ζεστή" τη θέση για έναν Καραμανλή της επόμενης γενιάς. Αυτή είναι η ιδανική λύση για τον παπανδρεϊσμό και άρα και για όλο το σκηνικό της μεταπολίτευσης, συμπεριλαμβανομένης και της ΝΔ του Σαμαρά. Της μεταπολίτευσης, η οποία στηρίζεται στον παπανδρεϊσμό και αν δεν βρει λύση για την επιβίωσή του θα καταρρεύσει σύντομα.

Ο Μητσοτάκης υπόσχεται στον παπανδρεϊσμό ότι θα τον βοηθήσει να προσθέσει άλλον έναν "κρίκο" στην "αλυσίδα" του. Μετά το λιγούρι, τον αλήτη και τον βλάκα, θα περιμένουμε και την κόρη. Το θηλυκό πρόσωπο του παπανδρεϊσμού ...Το νέο "μπαούλο" ...γένους θηλυκού ...Σίγουρη επιτυχία. Ό,τι και να είναι, χειρότερη από τον βλάκα αποκλείεται να είναι. Αυτής της γυναίκας τη "θέση" μπορεί ν' αναλάβει η Ντόρα να βαστά "ζεστή", όπως ανέλαβε ο πατέρας της να κρατά "ζεστή" τη θέση του Κωστάκη. Μέχρι τότε θα έχουν μεγαλώσει και τα παιδιά του Κωστάκη και θα είναι εύκολο να ξαναστηθεί η παλιά "φάμπρικα". Η "φάμπρικα" της μεταπολίτευσης με "ιδεολογικό" δόγμα τον παπανδρεϊσμό του βολέματος, που "βολεύει" κυρίως την οικογενειοκρατία.

Ο σχεδιασμός, δηλαδή, που θέλει να προστατεύσει τις τρεις μεγάλες οικογένειες της μεταπολίτευσης, προστατεύεται από την οικογένεια Μητσοτάκη, η οποία έχει ανθρώπινο δυναμικό σε "ώριμη" ηλικία. Οι νταβατζήδες της Λέσχης Μπίλντεμπεργκ "έκαψαν" τον Κωστάκη και τον Γιωργάκη, προκειμένου να μας οδηγήσουν στην εθνική υποταγή του ΔΝΤ και μόνον το μητσοτακαϊήκο έχει το ανθρώπινο δυναμικό, που μπορεί ν' αναλάβει τη "γεφύρωση" μέχρι την επάνοδό τους. Σ' αυτόν τον σχεδιασμό είναι χρήσιμος και ο Σαμαράς. Ο Σαμαράς θα "ταΐζει" αντιντορισμό τη ΝΔ και η Ντόρα θα "ταΐζει" αντιδεξιά το ΠΑΣΟΚ.

...Αλλωστε όλοι του Κολεγίου Αθηνών είναι. Όταν λέμε "όλοι", εννοούμε ΟΛΟΙ. Από τον Ανδρέα και τον Γιωργάκη μέχρι τον Κωστάκη, τον Σαμαρά και το μητσοτακαϊήκο. Οπότε τα πάντα θα επιλυθούν σ' αυτήν τη βάση. Φίλοι και συμμαθητές είναι όλοι αυτοί μεταξύ τους και θα τα "βρούνε". Θα βγάλουν μόνοι τους τα "μάτια" τους; Θα συγκρουστούν πραγματικά μεταξύ τους, για να τους ανατρέψει κάποιος απρόβλεπτος παράγοντας; Είναι δυνατόν να αφεθούν τα προσωπικά μίσση ν' απειλήσουν έναν τέτοιο σχεδιασμό;

Οι πάντες βολεύονται και είναι σίγουρο ότι οι πάντες είναι ενήμεροι. Αρκεί να "μεταστεγαστεί" η Ντόρα στο ΠΑΣΟΚ και όλοι βολεύονται. Βολεύονται κατ' αρχήν οι "ιδιοκτήτες" του δικομματισμού, οι οποίοι θα διασφαλίσουν τις ιδιοκτησίες τους, εξασφαλίζοντας χρόνο, για να μας "φορτώσουν" και τα παιδιά τους. Βολεύεται ο Σαμαράς, γιατί "ξεφορτώνεται" άπαξ τη Ντόρα. Από εκεί και πέρα, αν τα βρουν οι "μεγάλοι", οι "μικροί" απλά θα υποταχθούν. Θα υποταχθεί η σταλινική Αλέκα στις εντολές του Κολεγίου, γιατί το φοβάται και επιπλέον έχει μια απόφοιτο του Κολεγίου κόρη, που πρέπει κι αυτή να βολευτεί ...και οι καιροί δεν είναι για τσαμπουκάδες.

Τον ΣΥΡΙΖΑ τον διέλυσαν με τους υπαλλήλους τους και θα τον "ξανασυναρμολογίσουν" όταν δεν θα απειλεί το ΠΑΣΟΚ. Αντίρρηση δεν θα έφερναν οι φίλοι, οι γνωστοί και υποστηρικτές του Βαλιανάτου. Ο μόνος που την "πατάει" είναι ο Καρατζαφέρης. Γιατί; Γιατί, εξαιτίας των προηγούμενων δεδομένων, "άνοιξε" τον λόγο του και άρχισε να μιλάει σαν ηγέτης της δεξιάς παράταξης και αυτό ήταν λάθος. Το Κολέγιο θέλει μια "ακροδεξιά" με απόλυτα διακριτό ρόλο και λόγο. Μια "ακροδεξιά", η οποία, για να την αποδεχθεί ο Σαμαράς "δίπλα" του, θα πρέπει να περιοριστεί στον "ξύλινο" ακροδεξιό λόγο και βέβαια να "απομητσοτακοποιηθεί". Άρα δεν χωράει σε καμία περίπτωση και για κανέναν λόγο ο γαλατάς στην επόμενη "ημέρα". Αναγκαστικά θα υποταχθεί και θα πρέπει να παραδώσει το κόμμα στον Κολεγιόπαιδα Βορίδη.

Υπό αυτό το πρίσμα βλέπουμε ότι πολλά πράγματα, τα οποία φαινομενικά είναι ασύνδετα, συνδέονται μεταξύ τους. Είναι βέβαιο ότι υπάρχει μεθόδευση. Είναι βέβαιο ότι η πρόσφατη βράβευση του Παπανδρέου στο Βερολίνο συνδέεται με τη φιλοπαπανδρεϊκή εμφάνιση του Μητσοτάκη στο Μέγκα. Γιατί είναι προφανές ότι αυτή η βράβευση δεν είναι τυχαία. Είναι "δομικό" στοιχείο της κατάστασης που προετοιμάζουν. "Χτίζουν" ένα δήθεν διεθνές προφίλ του Παπανδρέου, προκειμένου να "διαφύγει" από την Ελλάδα με ασφάλεια, μόλις ολοκληρώσει την καταστροφή της.

Προκειμένου όχι απλά να μην κινδυνεύσει από την προδοσία του αλλά να προστατευτεί, έχουν ως στόχο να τον "αποσύρουν" και στη συνέχεια να τον "παρκάρουν" σε κάποια υψηλή θέση κάποιου διεθνούς οργανισμού. Γι' αυτόν τον λόγο του έδωσαν "βραβείο". Οι γνωστοί εβραϊκοί σχεδιασμοί του τζάμπα. Είναι γνωστό ότι οι Εβραίοι έχουν συμμετοχή μόνον στα κέρδη. Στις ζημιές και τα κόστη έχουν "αλλεργία" και ως εκ τούτου τα αποφεύγουν. Τον Εβραίο, λοιπόν, που θα καταστρέψει την Ελλάδα, δεν θέλουν να τον ταιΐζουν οι ίδιοι μετά το πέρας της αποστολής του και θα τον "φορτώσουν" στην παγκόσμια κοινωνία.

Στο μεσοδιάστημα αυτό ο Γιωργάκης θα παριστάνει τον διεθνή αξιωματούχο και μεγαλοπαράγοντα και η κόρη του θα "ωριμάζει" σε κάποιο Πανεπιστήμιο των ΗΠΑ. Εκ του ασφαλούς και για καμιά δεκαετία θα παριστάνει τον "Έλληνα" πατριώτη, ο οποίος με τη θέση του και το διεθνές του "κύρος" θα μας "βοηθά" στα διεθνή "φόρα". Θα μας "γλείφει" και θα μας "δοξάζει" μέχρι να ξεχαστεί το έγκλημά του. Με τη γελοióφασά του ελπίζει βάσιμα ότι θα καταφέρει να μας πείσει πως άλλοι έφταιγαν και ότι δεν τον συμβούλεψαν καλά. Στο τέλος, επειδή θα μας "αγαπάει" πολύ, θα μας στείλει ως "δώρο" την κόρη του. Την κόρη, την οποία ο ίδιος θα φροντίσει να της δώσει ένα διεθνές "κύρος" ...Την τελευταία εκδοχή του παπανδρεϊσμού.

Θα προσπαθήσει να ενεργοποιήσει ένστικτα και θα βάλει και πάλι τους πασόκους να προσκυνήσουν την "οικογένεια" ...Θα τους στείλει όλους στις "κάλτσες" να την ψηφίσουν. Θυμάται κανείς εκείνο το γελοίο ζευγάρι γερόντων από την Αχαΐα, που δήθεν πανηγύριζε με το ενδεχόμενο της συμμετοχής του Νίκου στις εκλογές; Τότε δεν "έπιασε" το κόλπο, γιατί δεν "τραβούσε" ο Νίκος. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν ήταν καλό "κόλπο". Θα βρουν άλλους γέρους σε μια δεκαετία και θα το ξαναδοκιμάσουν με την κόρη. Τώρα, που οι Παπανδρέου — λόγω ΔΝΤ— "φορτώθηκαν" και άπειρο χρήμα, δεν θα υπάρχει πιο εύκολη αποστολή. Μας "δούλευαν" όταν ήταν στεγνοί. Τώρα; ...με χρήμα; ...θα ξεσαλώσουν.

Γι' αυτόν τον λόγο η Ντόρα θα βοηθηθεί απ' όλους να κάνει αυτό, το οποίο μέχρι τώρα φαινόταν απίθανο ...Να ιδρύσει κόμμα. Γιατί πρέπει υποχρεωτικά να το ιδρύσει; Γιατί θα προσπαθήσει να μιμηθεί την εξαιρετικά πετυχημένη πρακτική του πατέρα της. Δεν γίνεται διαφορετικά. Δεν είναι τόσο εύκολο να πάει ξαφνικά στο "μισητό" ΠΑΣΟΚ. Απαιτείται ένα χρονικό διάστημα "έρωτος". Δεν μπορεί ξαφνικά η κόρη του "κούκου" να "φορτωθεί" στη "φωλιά" των Παπανδρέου. Δεν μπορεί η κόρη του Αποστάτη, που "έριξε" τον παππού και "δίκασε" τον πατέρα, να γίνει συνέταιρος του Γιωργάκη.

Χρειάζεται λοιπόν ένα μεσοδιάστημα προσαρμογής. Ένα μεσοδιάστημα, ώστε ν' αρχίσει να συνηθίζει ο κόσμος του ΠΑΣΟΚ να βλέπει τη Ντόρα στις πράσινες "επάλξεις" του. Γι' αυτόν τον λόγο η Ντόρα θα ιδρύσει οπωσδήποτε κόμμα. Ένα κόμμα απόλυτα αντιδεξιό και αντισαμαρικό. Ακόμα κι αν αυτή η ίδρυση θα είναι η απόλυτη ταπείνωση του μητσοτακίηκου, είναι αναγκαστική. Η ελάχιστη λαϊκή συμπάθεια, που απολαμβάνει η οικογένεια και η οποία μέχρι τώρα την απέτρεπε από την ίδρυση αυτήν, δεν θα είναι πλέον πρόβλημα με τον σχεδιασμό αυτόν. Γιατί; Γιατί στον σχεδιασμό αυτόν ενδιαφέρει μόνον ο "τίτλος" του κόμματος και απαιτείται απλά ένα ελάχιστο ποσοστό ...απλά και μόνον για να εξασφαλίσει την παρουσία του στη Βουλή. (Αν αλλάξει σύντομα ο νόμος περί ελαχίστων ποσοστών για την είσοδο ενός κόμματος στη Βουλή, αυτό θα σημαίνει ότι η Ντόρα δεν έχει ούτε το 3% που απαιτείται).

Αν μπει στη Βουλή —έστω και οριακά— δεν έχει να φοβάται τίποτε. Δεν την ενδιαφέρει το μέγεθος του κόμματος, γιατί απλά —όπως ήδη έχει δηλώσει— θα δημιουργήσει ένα κόμμα με στόχο την κυβερνητική συνεργασία με άλλα κόμματα. Στην πραγματικότητα θα είναι ο "γυμνός" κούκος, ο οποίος απλά αλλάζει "φωλιά". Θα είναι όμως "κούκος". Αν η Ντόρα τρυπώσει στη "φωλιά" του ΠΑΣΟΚ, θα μπορεί να ισχυρίζεται ό,τι θέλει. Όπως έκανε και ο πατέρας κούκος. Ο Μητσοτάκης τρύπωσε στη ΝΔ ως αρχηγός "συνεργαζόμενου" κόμματος. Μπήκε στη Βουλή ως Κόμμα Νεοφιλελεύθερων με το "κολοσσιαίο" 1,09%. Μέσα στην πορεία —και μυστηριωδώς— αυτό το γελοίο ποσοστό επιπέδου Βεργή έγινε το 40 % της θηριώδους ΝΔ.

Τα ανάλογα θα προσπαθήσει να κάνει και η Ντόρα. Θα "γλύφει" το ΠΑΣΟΚ και θα κατηγορεί τη ΝΔ ως ειδική της αντισαμαρικής και αντιδεξιής "καμπάνιας" ...Όσο ειδικός ήταν ο πατέρας της απέναντι στον Ανδρέα. Σε κάποια φάση ο Παπανδρέου θα "εκτιμήσει" τη δημοκρατική της "στάση" και θα θελήσει να συνεργαστεί μαζί της. Ο "κούκος" θα μπει στη "φωλιά" με την υπογραφή του ιδιοκτήτη. Είναι σίγουρο ότι τα έχουν συμφωνήσει. Θα ήταν αδύνατον σε άλλη περίπτωση να έκανε ο Αποστάτης αυτήν την εμφάνιση στο Μέγκα. Γι' αυτόν τον λόγο άφησε και τον Κυριάκο να διαφοροποιηθεί από την οικογένεια ...Να κρατήσει και το 37% της ΝΔ, γιατί τα 3... ...% μάλλον θα τα πάρει η αδερφή του και θα φύγει. Μονά-ζυγά δικά τους ..."Για κάθε περίπτωση" ...που λένε. Δεν πηδάς από μια "βάρκα" σε μια άλλη, χωρίς να πιάνεσαι από κάπου.

Καλά θα κάνει ο Πάγκαλος, ο οποίος σήμερα εντελώς εσφαλμένα φοβάται τον σαντουϊτσά Ραγκούση και υπερασπίζεται τον ετοιμοθάνατο Μητσοτάκη, ν' αλλάξει οπτική "γωνία". Είναι προφανές ότι δεν έχει πάρει χαμπάρι τι γίνεται. Τη Ντόρα πρέπει να προσέχει, γιατί και πάλι θα

βγει εκτός θέσης διεκδίκησης. Τα παιδιά του Κολεγίου θα εκμεταλλευτούν το αντιπαθέστατο της ύπαρξής του και θα του χρεώσουν όλη την αντιπάθεια της κυβέρνησης του ΔΝΤ. Θα εκμεταλλευτούν το "ίδιον βάρος" του και θα τον γκρεμίσουν στον "Καιάδα".

Τότε θα καταλάβει γιατί ο Παπανδρέου εξακολουθεί να τον διατηρεί στην Αντιπροεδρία της Κυβέρνησης χωρίς κάποιον ουσιαστικό ρόλο. Τότε θα καταλάβει ότι ο Παπανδρέου θα τον χρησιμοποιήσει ως "έρμα", που την κατάλληλη στιγμή θα το ξεφορτωθεί, για να ξαναπάρει "ύψος" το κόμμα του. Νερό στον μύλο του Παπανδρέου προσθέτει με δηλώσεις του τύπου ..."μαζί τα φάγαμε". Ο προδότης παραμένει στο απυρόβλητο και ο ίδιος εισπράττει το μίσος. Πάλι θα τον προσπεράσει "μπαούλο" και αυτήν τη φορά μεγάλο και βαρύ ...η θυγατέρα του Μητσοτάκη. Τη θέση του Πάγκαλου θα διεκδικήσει η Ντόρα.

Όλα αυτά πρέπει να τα γνωρίζουν οι Έλληνες πολίτες, για να πάρουν τα "μέτρα" τους. Κυρίως όμως να τα γνωρίζουν οι ψηφοφόροι του ΠΑΣΟΚ, οι οποίοι μας έφεραν σ' αυτήν τη θέση και αυτοί μόνον μπορούν να μας βγάλουν απ' αυτήν. Έστω και την τελευταία στιγμή πρέπει να βοηθήσουν την πατρίδα μας ν' "ανασάνει". Τώρα, που κατάλαβαν πού οδηγεί ο κομματισμός και η αναξιοκρατία, θα πρέπει να πάρουν τις αποφάσεις τους. Θα πρέπει να πάρουν τις αποφάσεις τους και να κάνουν το καθήκον τους. Όπως το έκαναν και οι οπαδοί της ΝΔ, όταν σηκώθηκαν ακόμα και οι γριές από τους καναπέδες τους και πήγαν και "τιμώρησαν" τη Ντόρα και το μητσοτακαίηκο.

Αυτό πρέπει να κάνουν και οι ΠΑΣΟΚοι. Να σηκωθούν από τους δικούς τους καναπέδες και να διώξουν τους Παπανδρέου. Να ανακτήσουν το κόμμα τους και να κλείσουν προκαταβολικά όλες τις πιθανές και απίθανες "πόρτες" εισόδου της Ντόρας μέσα σ' αυτό. Αν "τρυπώσει" μέσα σ' αυτό η κόρη του "κούκου", δεν την βγάζεις έξω με τίποτε. Θα εξοντώσει ένα-ένα τα "παιδιά" του ΠΑΣΟΚ ...μέχρι να κυριαρχήσει. Ό,τι κάνει ένας αυθεντικός κούκος. Το σημερινό "δράμα" της ΝΔ θα γίνει το μελλοντικό δράμα του ΠΑΣΟΚ.

Πρέπει να φύγει η "χολέρα" της οικογενειοκρατίας, για ν' "ανασάνει" η κοινωνία. Πρέπει πρώτα απ' όλους να νικηθούν οι Παπανδρέου. Χωρίς αυτούς δεν επιβιώνει κανένας από τους σημερινούς παράγοντες της μεταπολίτευσης ...Κανένας Μητσοτάκης, κανένας Καραμανλής και βέβαια κανένας Σαμαράς. Θα γκρεμιστεί το σύνολο της "παράγκας". Η μοναδική περίπτωση να σωθεί όχι μόνον η Δημοκρατία μας αλλά η ίδια η κοινωνία. Αυτό σήμερα είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα. Η λαίλαπα, που λέγεται παπανδρεϊσμός, δεν απειλεί μόνον το πολιτικό μας σύστημα, αλλά τείνει να γίνει κοινωνική μαστίγα. Έχει απορυθμιστεί το σύνολο της κοινωνικής λειτουργίας εξαιτίας της.

Η "επιτυχία" αυτής της οικογένειας τραβάει το σύνολο της κοινωνίας στον "πάτο". Η συγκεκριμένη οικογένεια, μαζί με τις "πετυχημένες" οικογένειες της μεταπολίτευσης που την περιβάλλουν, λειτουργούν σαν ένα "χωνί", που μας τραβάει όλους στο "πάτο". Μια τεράστια μαύρη "τρύπα", η οποία ρουφάει τους πάντες μέσα της. Οι "επιτυχίες" των ελεεινών κομματόσκυλων και των φτωχομπινέδων της μεταπολίτευσης έχουν άτυπα αλλάξει τα κοινωνικά πρότυπα και αυτό είναι ένα πρόβλημα, το οποίοι πρέπει ν' αντιμετωπίσουμε άμεσα. Να το αντιμετωπίσουμε πριν φτάσουμε στο σημείο να μην μπορούμε να το κάνουμε.

Για ό,τι άσχημο κατηγορούμε τους σύγχρονους Έλληνες, στον "παπανδρεϊσμό" πρέπει ν' αναζητήσουμε τις απαντήσεις. Έφτασαν στο σημείο οι Έλληνες να έχουν πρότυπο τον Γιωργάκη. Να ζηλεύουν την εύκολη ζωή του. Να εύχονται να είναι οι πατεράδες τους αρκετά αληταράδες, για να τους βολέψουν κάπου. Να σπουδάζουν οι ίδιοι άκοπα κάποιες ψυχολογίες και δημόσιες σχέσεις ...και να περιμένουν. Να ξύνονται στα πανεπιστημιακά κάμπ όλου του κόσμου, ρουφώντας μπάφους, μέχρι να τους βολέψουν ...και να "σώσουν" τον κόσμο. Να τους

βρουν δουλειά, για να "ξεκουραστούν" —με ευαισθησία βέβαια— ...στην πράσινη ανάπτυξη και τον αντιρατσισμό.

Τραϊανού Παναγιώτης
Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο Β΄

Υ.Γ.

Σε οποιοδήποτε πολιτισμένο κράτος του κόσμου θα είχαμε επέμβαση της δικαιοσύνης και των μηχανισμών ασφαλείας με τα όσα καθημερινά αποκαλύπτονται εις βάρος του προδότη Γιωργάκη. Ο Κλίντον, ως Πλανητάρχης, ταπεινώθηκε για μια απλή "ανάρμωση" συμπεριφορά και εδώ στην Ελλάδα η δικαιοσύνη δεν τολμά να καλέσει τον Γιωργάκη, για να του υποβάλλει μερικές ερωτήσεις. Να τον ρωτήσει την άποψή του για τις αποκαλύψεις των αμερικανικών ΜΜΕ, τα οποία ισχυρίζονται ότι προηγήθηκαν συνεννοήσεις του για την είσοδό μας στο ΔΝΤ ...την εποχή του ..."λεφτά υπάρχουν". Να τον ρωτήσει για το πώς εξηγεί το απροκάλυπτο ενδιαφέρον των μεγαλοδανειστών μας για τη δική του προσωπική ασφάλεια. Να τον ρωτήσει για τις τραγικές συμπτώσεις —εντός και εκτός Ελλάδας—, οι οποίες μας οδήγησαν στη δανειακή κρίση και από εκεί στο ΔΝΤ. Εκεί όπου δεν πήγαν ακόμα ούτε οι Πορτογαλίες ούτε οι Ιρλανδίες. Να τον ρωτήσει για την περιουσιακή κατάσταση του αδερφού του Νίκου ...Του αδερφού, ο οποίος είναι κάτι παραπάνω από προφανές ότι "ζει" τη ζωή της Σάρα Φέργκιουσον, η οποία ζητούσε χρήματα για να κάνει επαφές.